อรุณ

วิรตี รอยจาร ณ ปลายใจ

ปรียากานต์
เขียน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะ คุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน ครั้งนี้สำนักพิมพ์อรุณขอนำเสนอนิยายไทยเรื่องใหม่จากปลายปากกาของปรียากานต์ นักเขียนชาวไทยที่นักอ่านให้การต้อนรับเป็นอย่างดีกับผลงานเรื่อง*อมาริสา ห้วงมนตรา ณ รอยกาล*ค่ะ

สำหรับเรื่อง*วิรตี รอยจาร ณ ปลายใจ*เล่มนี้อยู่ในชุด*อสงไขย-ลิขิต* ซึ่งเป็นจักรวาลเดียวกันกับ*อมาริสา ห้วงมนตรา ณ รอยกาล* ทว่าคุณผู้อ่านไม่ต้องกังวลไปนะคะ ทั้งสองเรื่องนี้สามารถอ่านแยกกันได้ค่ะ ไม่ต้องกลัวจะขาดอรรถรส (แต่ถ้าอ่านทั้งสองเรื่องก็จะฟินคูณสองไปเลยค่ะ)

วิรตี นางเอกของเราในเรื่องนี้เป็นแม่หมอผู้มีญาณพิเศษเปิดบ้านรับดูดวงเพื่อฮีลใจให้ผู้คนซึ่งหาทางออกกับปัญหาในชีวิตไม่ได้ จนกระทั่งมาเจอกับ**เอกวีร์** ศัลยแพทย์ที่กำลังตามหารุ่นน้องซึ่งจู่ ๆ ก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยจนครอบครัวเป็นทุกข์แสนสาหัส

เมื่อแรกพบสบตากัน ญาณพิเศษของวิรตีร้องเตือนอย่างหนักว่าอย่าได้เข้าใกล้ผู้ชายคนนี้เป็นอันขาด แต่หัวใจกลับไม่ฟัง และยิ่งเข้าใกล้ เธอก็ยิ่งสัมผัสได้ถึงความรู้สึกปริศนาชวนให้อึดอัดใจแต่ก็ไม่อาจปล่อยวาง จนหัวใจเรียกร้องให้หาคำตอบว่าระหว่างทั้งสองเคยเกิดอะไรขึ้นกันแน่ นำไปสู่การใช้เวทระลึกชาติกระทั่งค้นพบว่าที่แท้แล้ว

ทั้งสองเคยมีกรรมร่วมกันมา และเพราะไม่อยากเจ็บซ้ำ เธอจึงเลือกจะถอยห่างจากเขา

ขณะที่ด้านคุณหมอหนุ่มนั้นกลับตรงกันข้าม หลังจากพบกันครั้งแรกเขาก็ถูกแม่หมออินดี้ตัวเล็กน่ารักคนนี้ดึงดูดจนเก็บเอาไปฝันหนำซ้ำยังเป็นฝันวาบหวามถึงเธออย่างไม่อาจหักห้าม แน่นอนว่าเพื่อหาคำตอบให้กระจ่างตามประสาคนที่อยู่กับตรรกะและเหตุผล เขาจึงพาตัวเข้ามาใกล้ชิด แม้เธอจะเอาแต่ผลักไสเขาก็ตาม

มาร่วมลุ้นไปด้วยกันนะคะว่าสองคนที่เคยผ่านอดีตชาติอันขมขื่นมา จะหาทางลงเอยกันในชาตินี้ได้อย่างไร ขอแอบบอกใบ้ให้ทุกท่านเตรียมทิชชูไว้สักนิด และเตรียมมะนาวไว้สักหน่อย เพราะนอกจากความรักลึกซึ้งที่จะทำให้คุณน้ำตาซึมแล้ว ยังมีความหวานชนิดที่ต้องตัดเลี่ยนกันบ้างด้วยค่ะ

อรุณ

นักเขียนชวนคุย

สวัสดีค่ะ คุณนักอ่าน

ปรียากานต์ดีใจที่ได้พบกับทุกคนอีกครั้งนะคะ

สำหรับ*วิรตี รอยจาร ณ ปลายใจ*ที่อยู่ในมือคุณนักอ่านเล่มนี้เป็นหนึ่งในนวนิยายชุด*อสงไขยลิขิต* ซึ่งมี*อมาริสา ห้วงมนตรา ณ รอยกาล*อีกหนึ่งเล่มค่ะ

สำหรับคุณนักอ่านที่ยังไม่ได้อ่าน*อมาริสาฯ*มาก่อน ปรียากานต์คิดว่าไม่น่ามีปัญหาในการอ่านนะคะ เพราะทั้งสองเล่ม ผู้เขียนคลายปมของคู่พระ-นางในแต่ละเล่มอย่างหมดจดแล้ว จึงสามารถอ่านแยกได้ค่ะ ถึงแม้พล็อตและการดำเนินเรื่องรวมถึงแนวเรื่องจะค่อนข้างแตกต่างกัน ทว่ายังคงความเป็นพีเรียดแฟนตาซีอิงประวัติศาสตร์ที่เข้มข้นเช่นเดิมค่ะ

แรงบันดาลใจในการเขียนเรื่องนี้ คงต้องเล่าย้อนไปตั้งแต่สมัยปรียากานต์เป็นเด็กค่ะ คือเป็นคนชอบดูละครและอ่านนิยายแนวแฟนตาซีข้ามภพชาติมาก ๆ จึงขยายพล็อตคู่ของทองเอกและแม่ผกาที่ปรากฏในเรื่อง*อมาริสาฯ*ออกมาเป็นภาคแยกอีกหนึ่งเรื่องใหญ่ เดิมทีตั้งใจว่าจะเขียนให้ไม่ยาวมากนัก แต่ไป ๆ มา ๆ เล่มนี้กลับยาวกว่า*อมาริสาฯ*อีกค่ะ (ฮา)

ต้องเกริ่นก่อนว่า ในเล่มนี้จะมีการดำเนินเรื่องสลับกันไปมาระหว่างพาร์ตปัจจุบันกับพาร์ตอดีตนะคะ เพราะฉะนั้นไม่ควรอ่านข้าม

แม้แต่บรรทัดเดียว อีกทั้งความสัมพันธ์ระหว่างคู่พระ-นางจะออกแนว bittersweet และมีความเข้มข้นในแง่อารมณ์ความรู้สึกมากกว่าเรื่อง*อมาริสาฯ*ค่ะ ระหว่างเขียน ปรียากานต์แอบเสียน้ำตาให้**วิรตี**กับหมอ**เอกวีร์**ไปหลายครั้ง (ทั้งที่ปกติเป็นคนจิตแข็งมากค่ะ ฮา) หวังว่าคุณนักอ่านจะสนุกสนานและอินไปกับความรักที่ผ่านกาลเวลามาแสนยาวนานของพวกเขาเช่นกันนะคะ

ขอบพระคุณที่เลือกหยิบนิยายเล่มนี้มาอ่านท่ามกลางกองดองนับร้อยนับพันเล่มนะคะ (ของมันต้องมี ปรียากานต์ก็ดองไว้หลายตู้ค่ะ ฮา)

สุดท้าย ท้ายสุด ขอฝากคู่เวรคู่กรรมคู่นี้ไว้ในอ้อมใจด้วยค่ะ

รักคนอ่าน

ปรียากานต์

มิถุนายน ๒๕๖๙

ลักษณ์ชาตาคู่แท้ *ชีวัน*
วิบากชัดประจัน *ห่อนคร้าม*
หากกรรมแต่ปางบรรพ์ *ผูกพร่า จองเวร*
หักจิตมิอาจห้าม *บาปพราก ปราณสูญ*

บทนำ

ลูกดวงรายใหม่

ณ อาคารแห่งหนึ่ง ใจกลางกรุงเทพมหานคร

ชายหนุ่มร่างสูงวิ่งกระหืดกระหอบไปหยุดยืนด้านหลังหญิงสาวที่กำลังนั่งห้อยขาอยู่บนขอบดาดฟ้าตึกสูงสิบห้าชั้น กำลังร้องเพลงโปรดของตนทั้งที่น้ำตายังไหลออกมาหยดแล้วหยดเล่า

มองผาดเดียวก็รู้ว่าเจตนาของหญิงสาวคืออะไร เดิมทีสถานการณ์เช่นนี้ก็เพียงพอให้คนมองรู้สึกหายใจไม่ทั่วท้องได้แล้ว ชายหนุ่มจึงไม่กล้าผลีผลาม ทันทีที่ได้ยินเสียงตะโกนปนสะอื้นของอีกฝ่าย เขาก็ต้องชะงักฝีเท้า ไม่กล้าก้าวต่อ

“หยุดอยู่ตรงนั้น ถ้าไม่อยากเห็นฉันกระโดดลงไป!”

“ผมเป็นห่วงคุณนะ เรามาคุยกันดี ๆ ได้ไหม อย่าทำร้ายตัวเองเลย”

หญิงสาวแค่นเสียงในลำคอ บ่งบอกว่าเธอไม่คิดจะฟังคำแก้ตัวจากเขา หนังศีรษะของชายหนุ่มชาวาบเมื่อเธอหันหน้ามาสบตาด้วยแววตาที่ไม่อาจแยกแยะได้ว่าตอนนี้เธอรู้สึกอย่างไร

ผู้หญิงคนนี้รักเขา...รักมากเสียด้วย นั่นเป็นเพราะเขาจงใจเข้าหา

เธอด้วยเจตนาไม่บริสุทธิ์ หลอกให้เธอหลงรักและไว้เนื้อเชื่อใจ จวบจนท้ายที่สุด ชายหนุ่มสามารถแก้แค้นคนที่เคยทำลายครอบครัวของเขาได้ แต่แทนที่บรรลุเป้าหมายแล้วจะมีความสุขเช่นที่เคยคิดฝัน ตอนนี้ในใจเขากลับรู้สึกว่างเปล่า

มันไม่ควรเป็นแบบนี้ การได้เห็นลูกสาวศัตรูกำลังจะทำลายชีวิตตัวเอง แทนที่จะยินดีปรีดา ชายหนุ่มกลับรู้สึกปวดใจจนแทบทนไม่ไหว ไม่ว่าอย่างไรเขาก็อยากให้เธอมีชีวิตอยู่ แค่คิดว่าโลกนี้จะไม่มีเธอ เขาก็จินตนาการไม่ออกแล้วว่าตนจะใช้ชีวิตต่อไปได้อย่างไร

ใช่ เขาตกหลุมพรางที่ตัวเองขุดไว้ หลงรักลูกของศัตรูเข้าแล้วจริง ๆ

ทว่าความรักมิอาจลบล้างความแค้นได้ อย่างไรแผนการก็ต้องดำเนินต่อ เพียงแต่ความสูญเสียที่เธอได้รับกลับทำให้เขาปวดใจ

“คุณทำให้ฉันเรียนรู้อย่างหนึ่ง...ต่อให้เราไม่ทำร้ายตัวเอง คนอื่นก็จะทำร้ายเราจนเจ็บปางตายอยู่ดี ตอนนี้คุณรู้สึกยังไงบ้างล่ะ ทำบ้านฉันล้มละลาย พ่อตาย แม่ก็ฆ่าตัวตายตามพ่อไปด้วยอีกคน ทั้งหมดนี่เป็นเพราะฉันหลงเชื่อใจคุณไง! ตอนนี้ฉันไม่เหลืออะไรแล้ว คุณคงมีความสุขมากเลยใช่ไหม ตอบมาสิ!”

ถ้อยคำมากมายพรั่งพรูออกจากปากหญิงสาวพร้อมกับหยาดน้ำตาแห่งความเคียดแค้นชิงชัง ไม่สิ...ผู้ชายคนนี้เธอรักสุดหัวใจ แม้แต่ตอนที่ได้รับรู้ว่าเขาคือตัวการทำลายทุกอย่างในชีวิต ที่สุดแล้วหัวใจเธอก็ยังคงรักเขาอยู่ดี แต่จะให้เธอยิ้มรับการล่มสลายของวงศ์ตระกูลแล้วไปครองรักกับผู้ชายคนนี้อย่างไม่อนาทร เธอก็ไม่อาจทำได้ จึงเลือกที่จะจบเรื่องนี้ด้วยตัวเอง ไม่อยากได้ชื่อว่าอกตัญญู

“ทำไมไม่พูดล่ะ หรือคุณกลัวฉันเสียใจ” พอเขาไม่ตอบ หญิงสาว

ก็เริ่มสะอื้น “อ้อ ลืมไป คุณไม่เคยมีความจริงใจมาตั้งแต่ต้นนี่นะ จะมาแคร์อะไรกับคนที่คุณเกลียด”

“ผมไม่เคยเกลียดคุณ”

“หรือคุณจะบอกว่ารักฉันล่ะ คิดว่าฉันโง่มากใช่ไหม!”

“...”

จากร้องไห้ ตอนนี้กลายเป็นหัวเราะ สักพักก็ร้องไห้อีก หัวเราะอีก สลับกันราวกับคนเสียสติ

ร่างบอบบางขยับตัวทีหนึ่ง หัวใจของชายหนุ่มก็พลันดิ่งวูบครั้งหนึ่ง ด้วยเกรงว่าเธอจะกระโจนลงไป ทว่าขาทั้งสองข้างของเขากลับไม่กล้าก้าวเข้าไปใกล้กว่านี้ ทั้งยังไม่อาจเอ่ยว่าเขารักเธอจากใจจริง เพราะต่อให้พูดออกไปเธอก็คงไม่มีวันเชื่อ ทำกับครอบครัวเธอไว้สาหัสสากรรจ์ขนาดนี้ ชายหนุ่มรู้แก่ใจดีว่าระหว่างเขากับเธอไม่มีทางกลับมาเป็นเหมือนเดิมได้อีกแล้ว

ที่มาวันนี้ก็เพียงอยากจะหยุดยั้งความคิดชั่ววูบของอีกฝ่าย

เขาไม่อยากเห็นเธอตาย...ไม่อยากได้ชื่อว่าทำลายชีวิตเธอด้วยมือตน

“คุณกลับไปเถอะ ฉันไม่มีอะไรจะให้คุณแล้ว ชาตินี้เราไม่ติดค้างกัน หากชาติหน้ามีจริงก็อย่าได้พบกันอีกเลย”

หญิงสาวยิ้มหม่นให้คนที่ตนทั้งรักและชิงชังสุดหัวใจ ก่อนกระโจนลงไปในอากาศอันว่างเปล่า ผมยาวสยายปลิวกระจายทิ้งตัวลงตามเจ้าของร่างไปตามแรงโน้มถ่วงของโลก ปล่อยให้อีกฝ่ายตะโกนเรียกชื่อเธอจนสุดเสียง ตามด้วยเสียงร่ำไห้ประหนึ่งจะขาดใจ

เสียง...ที่เธอไม่มีโอกาสได้ยิน

“ฮึก...ฮึก...ฮือ พระเอกช่างใจดำแลอำมหิตยิ่งนัก ข้าชังน้ำหน้า

เขายิ่ง!"

ไม่ใช่วิรตีคนเดียวที่น้ำตาซึมกับฉากโศกนาฏกรรมจากละครเรื่อง*บุพเพพันภพ* ซึ่งตอนนี้ดำเนินมาถึงกลางเรื่องแล้ว แต่ 'พี่นางฟ้า' ที่ติดละครเรื่องนี้งอมแงมก็อินจัด ร้องห่มร้องไห้เป็นเผาเต่า

หญิงสาวกดหยุดละครไว้ชั่วคราว ก่อนจะเริ่มสนทนากับพี่นางฟ้าผ่านห้วงจิต

พระเอกก็มีเหตุผลของเขานะคะพี่นางฟ้า นี่ไง เฉลยปมแล้วว่าทำไมชาตินี้นางเอกถึงได้จงเกลียดจงชังพระเอก ตอนต่อไปต้องเข้มข้นกว่าเดิมแน่เลย

"เหตุผลกระไรก็ช่างเถิด ตัวเป็นบุรุษอกสามศอก ล่อลวงสตรีให้มอบใจพลีกายแล้วมาทุรยศหักหลังกันเช่นนี้ มิสมชายชาตรีเอาเสียเลย เจ้าใคร่ดูก็ดูต่อเถิด ข้ามิดูแล้ว"

เสียงในห้วงจิตสิ้นสุดลงเพียงเท่านั้นก็เงียบหายไป วิรตีลองร้องเรียกอีกหลายที พี่นางฟ้าก็ไม่ตอบรับใด ๆ เธอจึงกดให้คลิปเล่นต่อเพราะอยากรู้ว่าเรื่องราวจะเป็นอย่างไรต่อไป

พี่นางฟ้าก็เป็นเสียแบบนี้ จิตใจดีและค่อนข้างอ่อนไหว น่าเสียดายที่เธอได้ยินแค่เสียง ไม่เคยเห็นรูปร่างหน้าตาของอีกฝ่ายในความฝันหรือนิมิตเลยสักครั้ง แต่กระนั้นวิรตีก็มั่นใจว่า พี่นางฟ้าต้องมีรูปโฉมที่ดีงามเช่นเดียวกับจิตใจแน่นอน

ตั้งแต่จำความได้ วิรตีก็มีพี่นางฟ้าคุ้มครองอยู่เสมอ ตอนเด็ก ๆ เธอยังแยกแยะไม่ออกว่าเสียงไหนคือเสียงในห้วงจิต เสียงไหนคือคำพูดของคนรอบกาย ตอนเธอพูดคุยกับพี่นางฟ้า จึงกลายเป็นว่าพูดคนเดียวอยู่บ่อยครั้ง

พฤติกรรมนี้ทำให้บิดามารดาเกิดความสงสัย ครั้นเล่าความจริง

ให้พวกท่านฟังว่ามีพี่นางฟ้าคอยเล่นเป็นเพื่อนก็ไม่มีใครเชื่อจนกระทั่งเธออายุได้ห้าขวบ พี่นางฟ้ากระซิบบอกให้เธอห้ามแม่ไว้ อย่าปล่อยให้แม่ออกไปซื้อของในเช้าวันหนึ่ง เพราะจะเกิดอันตราย แล้วก็ไม่มีใครเชื่อเธอตามเคย

พ่อทำงานราชการ แม่เป็นแม่บ้านเต็มเวลาต้องเลี้ยงลูกวัยกำลังโตสองคน อาชีพเสริมของแม่คือทำไอศกรีมโฮมเมดส่งคาเฟ่อยู่สองสามแห่ง จะเรียกว่าอาชีพเสริมก็คงไม่ถูกนัก เพราะรวม ๆ แล้วรายได้ของแม่เยอะกว่าเงินเดือนพ่อเกือบสองเท่า อีกทั้งแม่ยังมีเวลาดูแลพวกเธอด้วย ชีวิตครอบครัวนับว่าราบรื่นและมีความสุขดี

วันนั้นเธอพูดเตือนแม่ตามที่พี่นางฟ้าเตือนหลายครั้ง พูดต่อหน้าพ่อด้วย เพราะหวังว่าพ่อจะช่วยห้ามแม่ เธอถึงขั้นแกล้งป่วยไม่ยอมไปโรงเรียนเพื่อให้แม่คอยดูแลเธอทั้งวัน ทว่าจนแล้วจนรอด แม่ที่ต้องทำไอศกรีมกลับขาดวัตถุดิบสำคัญจึงจำเป็นต้องออกไปซื้อ เธอห้ามเท่าไรแม่ก็ไม่ฟัง แม้จะบีบน้ำตาเกาะแข้งเกาะขา แม่ก็ไม่ใจอ่อน

“แม่ไปแป๊บเดียว เดี๋ยวก็กลับมาแล้วจ้ะ”

รอยยิ้มและคำพูดประโยคนั้นคือครั้งสุดท้ายที่วิรตีได้พบมารดาในสภาพที่ยังมีลมหายใจ ช่วงสาย ๆ หลังได้รับข่าวร้าย บิดาก็ลางานกะทันหันเพื่อจัดการงานศพภรรยา วิรตีกับพี่ชายกอดคอกันร้องไห้การสูญเสียมารดาไปโดยไม่ทันได้เตรียมตัวเตรียมใจสำหรับเด็กวัยห้าและเจ็ดขวบนั้น ร้ายแรงประหนึ่งโลกทั้งใบถล่มลงตรงหน้าเลยทีเดียว

ขาดมารดาไปคนหนึ่ง ทว่าชีวิตยังต้องดำเนินต่อ บิดาลาออกจากงานราชการมาเป็นพ่อบ้านเต็มเวลาและสานต่องานไอศกรีมโฮมเมด สิ่งที่เปลี่ยนไปจนวิรตีสัมผัสได้คือบางครั้งที่เผลอคุยกับพี่นางฟ้า พ่อ

และพี่ชายก็ไม่ได้มองด้วยสายตาราวกับเธอเป็นตัวประหลาดเหมือนเมื่อก่อน นานวันผ่านไป การที่เธอพูดคุยกับพี่นางฟ้าก็กลายเป็นความเคยชินของทุกคนในบ้านเตชะภิญญา วิรตีจึงเติบโตมาท่ามกลางความรักและความเข้าใจ ไม่ได้รู้สึกว่าขาดอะไรไปสักอย่างเดียว

“โหย กำลังมันเลยอะ ตัดจบแบบนี้นี่กะให้คนดูตะกายข้างฝาสินะ”

หญิงสาวในชุดสไตล์โบฮีเมียนบ่นกระปอดกระแปด ปิดจอสมาร์ตโฟน จากนั้นก็ไปนั่งสมาธิหน้าโต๊ะหมู่บูชา รวบรวมสติเพื่อเตรียมตัวไปพบลูกดวงรายใหม่

หลังจบการศึกษามาเดินเตะฝุ่นหนึ่งปีเต็ม วิรตีก็ยึดอาชีพหมอดูไพ่ทาโรต์และจิตสัมผัสมาได้ราวสองปี ‘แม่หมอตุ๊กตา’ หรือที่รู้จักกันในนาม ‘Tookta Hora’ นับว่ามีชื่อเสียงในโลกโซเชียลพอสมควร แต่กฎเหล็กที่เธอยึดมั่นก็คือ ก่อนตัดสินใจรับงาน เธอจะเลือกเฟ้นลูกดวงที่พลังงานตรงกัน หนึ่งเพื่อความราบรื่นในการทำงาน สองเพื่อรักษาเสถียรภาพของพลังงานตัวเอง

นั่งสมาธิเสร็จเรียบร้อย หญิงสาวก็เรียกรถไปส่งที่คาเฟ่ในย่านโรงพยาบาลชื่อดังแห่งหนึ่ง พกพาความมั่นใจและพลังบวกไปด้วยเต็มกระเป๋า พร้อมใช้ศาสตร์ด้านการพยากรณ์ผสานกับความสามารถพิเศษด้านจิตสัมผัสในการแก้ทุกปัญหาของลูกดวง

มือบอบบางผลักประตูกระจกที่มีกระดิ่งลมแขวนไว้เหนือศีรษะ เสียงกรุ๋งกริ๋งที่ดังมากระทบโสตประสาทกลับดังไม่เท่าเสียงที่ดังขึ้นในห้วงจิต

“กลับไปเสียน้องน้อย เจ้ามิควรมาที่นี่”

ใช่ นี่คือเสียงของพี่นางฟ้า ซึ่งโดยปกติแล้วไม่เคยเข้ามายุ่มย่าม

ในเวลางาน ยกเว้นว่าเธอจะขอความช่วยเหลือ น้ำเสียงร้อนรนของอีกฝ่ายทำเอาวิรตีใจกระตุก วูบหนึ่งคิดจะหันหลังออกจากคาเฟ่นี้ไปตามคำเตือน แต่กลับถูกชายหนุ่มคนหนึ่งตรึงสายตาไว้เสียก่อน

ผู้ชายคนนั้นหล่อเหลาสะอาดสะอ้าน รูปร่างสูงใหญ่ ดูแข็งแรงอย่างคนออกกำลังกายเป็นประจำ เขาอยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีอ่อน กางเกงสแล็ก รองเท้าหัวตัด ผมรองทรงสั้นจัดทรงมาอย่างพิถีพิถัน ดูสุภาพและเป็นทางการตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า และตอนนี้เขากำลังนั่งอยู่กับหญิงวัยกลางคนหน้าตาอมทุกข์คนหนึ่ง

“รีบกลับไป! อย่าให้เขาเห็น”

พี่นางฟ้ากล่าวย้ำ ทว่าวิรตีกลับต้องกลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคอ

ใจอยากไป แต่กายไม่ยอมขยับ หญิงสาวรู้สึกคุ้นเคยกับเขาคนนั้น...คนที่พี่นางฟ้าไม่อยากให้ไปเจอ วูบหนึ่งในอกเธอร้อนผ่าวราวกับถูกไฟประลัยกัลป์ผลาญพร่า ทว่าชั่วพริบตากลับรู้สึกเหมือนมีสายฝนเย็นฉ่ำพร่างพรมลงมาดับเปลวเพลิงนั้น คงเหลือไว้เพียงกลิ่นควันจาง ๆ กับร่องรอยบางอย่างที่ยากจะอธิบาย

เขาเป็นใครคะพี่นางฟ้า หนูเคยรู้จักเขามาก่อนใช่ไหม

พี่นางฟ้าไม่ตอบคำ จังหวะนั้นชายหนุ่มก็หันมาสบตากับเธอพอดี

ราวกับมีกระแสไฟฟ้าอ่อน ๆ ไหลเวียนไปทั่วร่าง ก่อนที่มันจะแล่นกลับมาบรรจบกันที่หัวใจ วิรตีรู้สึกราวกับถูกพลังงานไร้รูปสายหนึ่งจู่โจมเข้าที่กลางอกเสียเต็มรัก จู่ ๆ ก็รู้สึกเคียดแค้นชิงชังผู้ชายคนนี้สุดจิตสุดใจ ดีว่าทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเพียงชั่วพริบตา ไม่เช่นนั้นเธอคงต้องเสียกิริยาต่อหน้าเขา

หญิงสาวเดินไปข้างหน้าทีละก้าว พี่นางฟ้าหายไปที่ใดก็สุดจะรู้ได้ ต่อให้วิรตีพยายามเรียกเท่าไร อีกฝ่ายก็ไม่ยอมขานตอบ เธอจึงเลือก

เชื่อในสัญชาตญาณของตนเอง สูดลมหายใจเข้าลึก ๆ ผ่อนคลายนิ้วมือที่เมื่อครู่เผลอกำไว้ ขณะเอ่ยคำทักทายก็คลี่ยิ้มบาง

“คุณเอกวีร์ใช่ไหมคะ”

๑

ชั่วแรกพบ

จุดเริ่มต้น ของการมาพบลูกดวงในครั้งนี้คืออีกฝ่ายทักมาก่อน

วิธีรับลูกดวงของวิรตีค่อนข้างแตกต่างจากหมอดูทั่วไป เธอเปิดอินสตาแกรมไว้เพียงช่องทางเดียว การจะติดต่อขอคิวดูดวงกับเธอได้ต้องไดเร็กต์เมสเซจมาเท่านั้น ถ้าหากวาสนาสัมพันธ์กัน เธอค่อยอนุญาตให้อีกฝ่ายแอดไลน์

การคัดสรรลูกดวงของหญิงสาวค่อนข้างเข้มงวด ก่อนหน้านี้จึงไม่มีเรื่องเหนือความคาดหมาย บางคนปัญหาเยอะหน่อย ต้องแก้หลายครั้ง เธอก็จะนัดให้ไปเจอกันที่บ้านน็อกดาวน์หลังเล็ก แยกออกมาตั้งอยู่ในสนามหญ้าข้างบ้านที่ตอนนี้เปิดเป็นร้านไอศกรีม

เดิมทีเธอเรียกที่นี่ว่า ‘อาศรมแม่หมอตุ๊กตา’ แต่ปภัสราเพื่อนซี้กลับส่ายหน้า บอกว่าชื่อนี้ฟังดูโบราณเกินไป ไม่เหมาะกับแม่หมอวัยใสที่ทั้งสวยและรวยมาก สองคนเพื่อนซี้จึงนั่งคิด นอนคิด ตีลังกาคิด กระทั่งได้ชื่อแสนกิ๊บเก๋ว่า ‘The Moon Reader Healing Space’ หรือ ‘บ้านพระจันทร์ฮีลใจ’ มาในที่สุด

ในตอนแรกเธอก็นัดลูกดวงคนปัจจุบันนี้ไปเจอที่บ้านพระจันทร์

ฮีลใจนั่นละ แต่อีกฝ่ายบอกว่าไม่สะดวก ขอนัดเป็นคาเฟ่หน้าโรงพยาบาลแทน คุยไปคุยมาเธอก็ได้รู้ว่าเขาเป็นหมอผ่าตัด สัปดาห์นี้มีผ่าตัดตลอด ไม่สะดวกไปไหนไกลจากโรงพยาบาล

จากรูปโปรไฟล์ที่ใช้คุยกัน คุณหมอเอกวีร์คนนี้ไม่ได้ใช้รูปตัวเอง แต่เป็นภาพทิวทัศน์ยามพระอาทิตย์ตกดินริมทะเลแห่งหนึ่ง เหมือนกันทั้งไอจีและในไลน์ ก็แปลกดี...แค่สบตากันไม่กี่วินาที วิรตีก็รู้แล้วว่าเป็นเขา เธอจึงไม่คิดจะรอคำตอบจากพี่นางฟ้า เดินดุ่ม ๆ เข้าไปหาอีกฝ่ายอย่างมั่นใจ ไม่กลัวว่าหน้าจะแตก

เซนส์ของเธอเชื่อถือได้เสมอ

ยิ่งเรื่องสำคัญยิ่งแม่นยำราวกับจับวาง

“คุณเอกวีร์ใช่ไหมคะ”

“ใช่ครับ คุณคือแม่หมอตุ๊กตา?”

ชายหนุ่มดูอึ้งงันไปเล็กน้อย

แน่ละ การแต่งกายสไตล์โบฮีเมียนที่ดูอินดี้และค่อนข้างกะรุงกะรังของเธอค่อนข้างจะขัดกับลุคสุภาพดูเป็นทางการของเขา อืม แต่คนเป็นหมอก็ต้องพบเจอคนมากหน้าหลายตาหรือเปล่า ไม่น่าตกใจกับความแปลกระดับพื้นฐานนี่ไหม

ช่างเถอะ เข้าเรื่องงานเลยแล้วกัน

“เรียกตุ๊กตาเฉย ๆ ก็ได้ค่ะ” หญิงสาวหย่อนสะโพกลงนั่งฝั่งตรงข้าม ก่อนจะยกมือไหว้หญิงวัยกลางคนที่นั่งถัดไป “สวัสดีค่ะ คุณคงเป็นคุณแม่ของคุณหมอทับทิมสินะคะ”

“นี่ค่ะ โทรศัพท์มือถือของยายทับทิม รบกวนด้วยนะคะคุณ”

วิรตีอมยิ้มน้อย ๆ รับของมาโดยไม่เอ่ยอะไร

เห็นได้ชัดว่าอีกฝ่ายไม่อยากเสียเวลากับเรื่องเล็กน้อยเช่นการ

ทักทาย พุ่งเป้าไปที่สาระสำคัญทันที

อืม...ถึงเวลาที่ต้องทำงานแล้วสินะ

'งาน' ในวันนี้ของวิรตีก็คือตามหาเบาะแสคนที่หายตัวไปอย่างลึกลับ ซึ่งก็คือแพทย์หญิงอมาริสา หรือหมอทับทิม ลูกสาวของสุภาพสตรีวัยกลางคนตรงหน้าเธอ

โดยปกติแล้ววิรตีไม่รับแก้ปัญหาเรื่องมือที่สาม ของหาย ทำนายเรื่องความเป็นความตายหรือเรื่องลี้ลับ ดังนั้นการรับงานที่หมอเอกวีร์เสนอมาว่าอยากให้ช่วยตามหาคนหาย ย่อมเกินเลยขอบเขตงานที่เธอวางไว้ไปไกล

วิรตีเพียงคิดว่าเรื่องแบบนี้ทำดีก็เท่าทุน หากทำไม่ดีอาจโดนลูกดวงสาปแช่งก่นด่า ไม่แน่ว่าคู่กรณีอาจพาลพาโลเอาเธอไปแขวนในโลกออนไลน์ วิรตีไม่ได้กลัว แค่อยากตัดรำคาญ จึงแก้ปัญหาด้วยการไม่รับงานประเภทนี้ตั้งแต่ต้น

เธอปฏิเสธหมอเอกวีร์ชัดถ้อยชัดคำ ทว่าอีกฝ่ายกลับตามตื๊อไม่หยุด เริ่มด้วยการชักแม่น้ำทั้งห้า บอกเหตุผลว่าทำไมเธอถึงต้องช่วยเขาตามหาแฟนสาวที่หายตัวไปจากแพเหนือเขื่อนศรีนครินทร์ หมอเอกวีร์ไม่ได้ยึดตัวเองเป็นหลัก เขาอ้างว่าพ่อแม่ของหมอทับทิมทุกข์ใจมาก ช่วยคนกำลังทุกข์กุศลแรงยิ่งกว่าสร้างเจดีย์เจ็ดชั้น วิรตีบอกปัดไปว่าเธอไม่ได้ใฝ่กุศลถึงขั้นต้องเอากระดูกมาแขวนคอตัวเอง ทางนั้นก็เหมือนจะฟังเข้าใจ แต่หายไปได้แค่สองสามวันก็กลับมาวอแวเธอใหม่ ด้วยเหตุผลสารพัดที่เขาสรรหามากล่าวอ้าง

วิรตีนึกอยากเห็นหน้าคุณหมอจอมตื๊อคนนี้ตงิด ๆ

จากตอนแรกที่ไม่คิดจะรับงานก็เริ่มลังเล ทว่าเรื่องนี้เธอไม่ได้ปรึกษาใคร ช่วงนั้นพี่นางฟ้าติดซีรีส์งอมแงม ถึงขั้นสั่งให้เธอเปิด

เน็ตฟลิกซ์ทิ้งไว้ทั้งวันทั้งคืน แล้วปภัสราเพื่อนซี้ก็ดันไม่อยู่ เห็นว่าไปออกทริปหาแรงบันดาลใจวางพล็อตนิยายเรื่องใหม่ กลายเป็นว่าวิรตีต้องตัดสินใจเรื่องนี้ด้วยตัวคนเดียว

เดิมทีเธอยืนกรานหนักแน่นว่าไม่รับงาน หมอเอกวีร์อยากตื๊อนักก็ปล่อยให้ตื๊อไป เธอไม่รับเสียอย่าง เขาไม่มีทางตามมาถึงบ้านเธอได้ ในอินสตาแกรมวิรตีไม่เคยลงรูปโชว์หน้าตัวเอง รวมถึงไม่เคยเช็กอินที่บ้านพระจันทร์ฮีลใจ ลูกดวงตลอดสองปีนี้ก็ทำตามกฎที่ไม่อนุญาตให้ไลฟ์ ถ่ายรูป และเช็กอินอย่างเคร่งครัด วิรตีจึงมั่นใจว่าหมอเอกวีร์ไม่มีทางตามหาเธอเจอแน่นอน

จุดเปลี่ยนที่ทำให้เธอตัดสินใจรับงานเป็นเพราะคำพูดนั้นของเขา

“ในเมื่อแม่หมอไม่มั่นใจในศักยภาพของตัวเอง ผมก็ไม่ตื๊อแล้วอ้อ ถ้ามีเพื่อนในวงการคนไหนที่เก่ง ๆ ไม่กั๊กความสามารถ จิตใจดี มีเมตตา ก็ช่วยแนะนำให้ผมทีนะครับ เดี๋ยวผมให้ค่านายหน้า แพงแค่ไหนผมก็ยอมจ่าย”

อะไรคือไม่มั่นใจในศักยภาพตัวเอง อะไรคือกั๊กความสามารถต่อให้ฟังแบบโลกสวยก็รู้ทันทีว่าหมอเอกวีร์กำลังหลอกด่าเธอ ไหนจะเหน็บแนมเรื่อง ‘จิตใจดีมีเมตตา’ อีก *เชอะ! จะว่าเธอมีความสามารถแต่กั๊กไว้เพราะใจจืดใจดำสินะ นี่หมอหรือเกษตรกรกันแน่ ตีวัวกระทบ-คราดเก่งจริงพ่อคุณ*

วิรตีโกรธจนลมออกหู เพราะตั้งแต่ก่อตั้งบ้านพระจันทร์ฮีลใจมายังไม่เคยมีใครดูแคลนความสามารถและน้ำใจของเธอขนาดนี้มาก่อน *ตาหมอคนนี้คิดว่าตัวเองวิเศษวิโสมาจากไหนถึงได้กล้าดูถูกกัน ต่อให้ไม่มีใบประกอบวิชาชีพ แต่เธอก็มีจรรยาบรรณนะ พูดแบบนี้จงใจท้าตีกันชัด ๆ ฮึ่ย!*

ครั้นรู้ตัวว่าโกรธ หญิงสาวก็กำหนดลมหายใจเข้า-ออก รอให้อารมณ์เย็นลง จนข้ามผ่านความโกรธได้สำเร็จ จากนั้นก็เข้าใจว่าหมอเอกวีร์ไม่ได้ตั้งใจดูถูก เขาเพียงต้องการยั่วยุให้เธอเกิดโทสะแล้วกระโจนลงหลุมพรางที่วางไว้

ฮึ คิดว่าดูไม่ออกหรือไง อีตาหมอเจ้าเล่ห์!

หลังจากแอบด่าคนจนสาแก่ใจแล้ว วิรตีก็ตัดสินใจรับงานนี้ด้วยเหตุผลที่ว่า หมอเอกวีร์มีความสามารถทำให้ผู้ฝึกจิตเช่นเธอขาดสติได้ แม้จะเป็นชั่วเวลาเพียงไม่กี่นาทีก็นับว่ามีฝีมือ เธอจึงอยากไปเจอตัวเป็น ๆ สักครั้ง ส่วนเรื่องตามหาคน แค่ทำให้อีกฝ่ายเห็นพอเป็นพิธีแล้วค่อยบอกปัดไปว่าช่วยไม่ได้เสียก็สิ้นเรื่อง

กระทั่งได้มาเจอหมอเอกวีร์ตัวจริง หญิงสาวกลับไม่คิดว่าจะบอกปัดได้ง่ายดายเช่นนั้น เพราะจนถึงตอนนี้เธอยังไม่กล้าสบตากับเขาตรง ๆ เลยด้วยซ้ำ ความรู้สึกเกลียดชังยังคงหลงเหลืออยู่จาง ๆ ทั้งที่เป็นการพบกันครั้งแรก

ผู้ชายคนนี้...วิรตีมั่นใจว่าตน ‘เคย’ รู้จักเขา

พี่นางฟ้าหายไปไหนแล้ว ออกมาหน่อย บอกหนูที เขาเป็นใคร

วิรตีถือสมาร์ตโฟนของอมาริสาไว้ในมือ ขณะหลับตาลงรวบรวมสมาธิก็ร้องเรียกพี่นางฟ้าในห้วงจิตไปด้วย แต่แปลกมาก...ราวกับถูกตัดการเชื่อมจิตกับพี่นางฟ้า เธอเรียกเท่าไร อีกฝ่ายก็ไม่ส่งเสียงขานรับกลับมาเลย

หลังนั่งหลับตาอยู่ราวห้านาที วิรตีเห็นว่าหมดหวังจะพึ่งพาพี่นางฟ้าได้แล้วจึงเพ่งสมาธิไปที่สมาร์ตโฟนในมือ รวบรวมจิตให้เข้าสู่ฌานขั้นสูง ดำดิ่งสู่อีกโลกหนึ่งที่ตาเนื้อของมนุษย์ธรรมดาไม่มีทางได้สัมผัส

ในห้วงนิมิตนั้นราวกับมีหมอกควันหนาทึบลอยมาบังตา ภาพเหตุการณ์ที่ผุดขึ้นมาไม่น่าจะไล่เรียงตามลำดับก่อนหลัง เพราะมีทั้งภาพที่อมาริสาแต่งกายเช่นคนในยุคปัจจุบัน ตัดสลับกับภาพที่หญิงสาวแต่งตัวเหมือนคนโบราณ สภาพแวดล้อมและผู้คนรอบกายที่ปรากฏในนิมิตก็แตกต่างกันอย่างชัดเจน เพียงแต่วิรตีไม่เชี่ยวชาญด้านประวัติ-ศาสตร์ จึงไม่อาจระบุได้ว่าสถานที่ที่หมอทับทิมไปตกระกำลำบากอยู่นั้นคือยุคสมัยใด

มหัศจรรย์เหลือเกิน...ที่แท้การทะลุมิติย้อนไปในอดีตก็ไม่ได้มีแค่ในนิยาย!

ต้องขอบคุณยายเพื่อนเพี้ยนที่ชอบเล่าพล็อตนิยายแนวสาวยุคปัจจุบันทะลุมิติไปหาพี่หมื่นในยุคโบราณให้เธอฟังบ่อย ๆ ไม่อย่างนั้นวิรตีคงไม่สามารถเชื่อมโยงข้อมูลที่ได้รับมาเป็นเรื่องราวเดียวกันได้รวดเร็วปานนี้ ทว่าปัญหาต่อมาก็คือ หากเล่าไปตามที่เธอวิเคราะห์และเชื่อมโยงได้ดังนี้ แม่ของหมอทับทิมกับหมอเอกวีร์จะหาว่าเธอบ้าหรือเปล่า

หญิงสาวค่อย ๆ ลืมตา เก็บงำความรู้สึกหนักใจไว้ภายใต้สีหน้าเรียบเฉย ยังไม่ทันได้เอ่ยปาก คุณแม่ของหมอทับทิมก็ถามขึ้นก่อน

“เป็นไงบ้างคะแม่หมอ เห็นอะไรไหม”

วิรตีมองอีกฝ่ายอย่างชั่งใจ เอกวีร์เองก็กำลังมองเธออยู่เช่นกัน จากเดิมที่ตั้งใจจะโกหกไปว่าไม่เห็นอะไรเพื่อจบงานวันนี้ แต่กลับถูกแววตาเปี่ยมความหวังของคนเป็นแม่ที่กำลังตามหาลูกสาวทำให้ใจอ่อน ท้ายที่สุดวิรตีจึงแบ่งรับแบ่งสู้

“เห็นค่ะ แต่ไม่ค่อยชัดเท่าไหร่”

“คุณเห็นอะไรเหรอครับ”

คราวนี้เอกวีร์ถามบ้าง ดูจากสีหน้าแววตา วิรตีก็รู้ได้ทันทีว่าเขาไม่เชื่อว่าเธอเห็นภาพนิมิต ช่างเขาเถอะ เธอจะถือเสียว่าทำเพื่อคุณแม่ของหมอทับทิม

“หมอทับทิมยังไม่ตายค่ะ เธอถูกดึงเข้าไปอยู่ในอีกมิติหนึ่ง แต่ฉันเห็นไม่ค่อยชัดเลยไม่แน่ใจว่าตอนนี้เธออยู่ที่ไหน พวกคุณช่วยเล่าเหตุการณ์ก่อนที่คุณหมอจะหายตัวไปให้ฉันฟังอีกสักครั้งได้ไหมคะ ย้ำว่าขอแบบละเอียด...ยิบ”

“ได้ค่ะแม่หมอ”

ศศิภากล่าวพลางซับน้ำตาพลาง แค่ได้ยินว่าลูกสาวยังมีชีวิตอยู่ก็ดีใจยิ่งกว่าสิ่งใด รีบเล่าเหตุการณ์ที่ประมวลมาจากการสอบปากคำทุกคนบนแพให้แม่หมออินดี้ฟังทันที

เรื่องทั้งหมดเริ่มจากแพทย์ประจำบ้านสาขาศัลยศาสตร์จัดทริปพักผ่อนที่แพเหนือเขื่อนศรีนครินทร์ จังหวัดกาญจนบุรี ในค่ำคืนนั้นว่าที่ศัลยแพทย์พากันไปรอชมปรากฏการณ์ทางดาราศาสตร์ที่เรียกว่า ‘พระจันทร์สีเลือด’ แต่อมาริสาเลือกที่จะพักผ่อนอยู่ในห้องของตน หลังจากได้ชมจันทร์กันสมใจ ต่างคนก็ต่างแยกย้าย ก่อนที่เพื่อนร่วมห้องจะพบว่าอมาริสาหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย

ที่บอกว่าไร้ร่องรอยเป็นเพราะของใช้ส่วนตัวกระทั่งสมาร์ตโฟนของอมาริสายังอยู่ครบ ภายในห้องพักก็ไม่ปรากฏร่องรอยการต่อสู้ ตำรวจและเจ้าหน้าที่กู้ภัยตามหาทั้งบนบกและในน้ำถึงเจ็ดวันเต็ม แต่แล้วก็ต้องพากันส่ายหน้า พูดราวกับว่าอยู่ดี ๆ หมอทับทิมก็ล่องหนหายตัวได้ แม้แต่รอยเท้ายังวนเวียนอยู่แค่เพียงในห้องพัก ไม่ได้เหยียบย่างไปที่ระเบียงริมน้ำด้วยซ้ำ เจ้าหน้าที่ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับคดีนี้ต้องเผชิญกับภาวะมึดแปดด้าน เพราะหาอย่างไรก็หาไม่เจอ

กระทั่งยุติการค้นหาในที่สุด

จากหลักฐานที่รวบรวมไว้ทั้งหมด ไม่มีใครยืนยันได้เลยว่าหมอทับทิมผู้เป็นแก้วตาดวงใจของบิดามารดายังมีชีวิตอยู่หรือไม่ เธอหายไปไหน เป็นเจตนาของตัวเธอเอง หรือมีบุคคลที่สามมาพัวพัน

ศศิภาเชื่อสุดหัวใจว่าลูกสาวยังมีชีวิตอยู่ ตราบใดที่ยังไม่พบอมาริสา ไม่ว่าจะในสภาพไหน หล่อนและอัครผู้เป็นสามีไม่มีวันถอดใจ สองสามีภรรยาเคยปักหลักเช่าแพเหนือเขื่อนอยู่เป็นเดือน ๆ เพื่อตามหาอมาริสา แต่สุดท้ายก็คว้าน้ำเหลว

ในเมื่อพึ่งพาวิทยาศาสตร์ไม่ได้ ศศิภาจึงตัดสินใจหันหน้าเข้าหาไสยศาสตร์ ทว่าเรื่องนี้สามีไม่น่าจะเห็นด้วย จึงต้องอาศัยเอกวีร์ช่วยอีกแรง นั่นยิ่งทำให้วิรตีเข้าใจว่านายแพทย์หนุ่มกับหมอทับทิมกำลังคบหาดูใจกันอยู่

มิน่า...เขาถึงได้ทุ่มเทตามหาหมอทับทิมขนาดนี้

แต่ไหนแต่ไรวิรตีก็เป็นคนใจอ่อน เมื่อมาเจอคนเป็นแม่อย่างศศิภาที่ตามหาลูกสาวแทบพลิกแผ่นดิน สะกิดปมในใจคนกำพร้าแม่ตั้งแต่เด็กเช่นเธอเข้าอย่างจัง เธออยากช่วยให้แม่คนหนึ่งได้พบลูกสาวตัวเองอีกครั้ง จึงตั้งใจว่าจะช่วยให้ถึงที่สุด

หญิงสาวหยิบแท็บเล็ตคู่ใจออกมาวางบนโต๊ะ ข้อมูลจำพวกวันเดือนปีเกิดและเวลาตกฟากของอมาริสา เอกวีร์เคยแจ้งไว้แล้ว เธอจึงดึงมันมาลงตารางคำนวณตามศาสตร์ที่เล่าเรียนมา ก้มหน้าก้มตาขะมักเขม้นอยู่ครู่หนึ่งก็ดีดนิ้วเปาะ

“รู้แล้ว!” หญิงสาวกล่าวอย่างตื่นเต้น ทำเอาศศิภากับเอกวีร์ตื่นเต้นตามไปด้วย “วันที่หมอทับทิมหายตัวไปเป็นคืนวันจันทรคราส หากจะดึงตัวคุณหมอกลับมาก็ต้องทำพิธีในวันจันทรคราสเหมือนกัน”

เพราะตื่นเต้นเกินไป เธอจึงหลุดปากว่าสามารถดึงตัวหมอทับทิมกลับมายังยุคปัจจุบันได้ วิรตีอยากจะบ้า ทำไมพออยู่ต่อหน้าหมอเอกวีร์แล้วถึงรู้สึกว่าระบบมันรวนไปหมดเลยนะ ต่อไปเธอคงต้องเชื่อพี่นางฟ้าไม่ควรพบเขา ยกเว้นมีเหตุจำเป็น

“ดึงตัวยายทับทิมกลับมา...ทำได้ด้วยหรือคะ”

“ไม่แน่ใจ...แต่ก็น่าจะได้นะคะ เพียงแต่ต้องรอจันทรคราสครั้งต่อไป ซึ่งก็หลังจากนี้อีกเป็นเดือน”

แววตาเปี่ยมความหวังของศศิภาทำเอาวิรตีรู้สึกว่าตัวเองพลาดไป ต่อให้มั่นใจแค่ไหนก็ไม่ควรพูดเป็นเชิงให้ความหวังอีกฝ่ายว่าจะทำสำเร็จ

พิธีเคลื่อนย้ายสสารจากมิติเวลาหนึ่งมายังอีกมิติเวลาหนึ่งนั้น เธอเคยเรียนรู้เพียงภาคทฤษฎี อย่างมากที่เคยทดลองด้วยตนเองคือเคลื่อนย้ายสิ่งของจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง ซึ่งเพียงเท่านี้ก็ดูดกลืนพลังจิตของเธอไปมหาศาล แต่ด้วยความที่เป็นคนหัวรั้น มั่นใจในตัวเอง กอปรกับสงสารศศิภา ต่อให้การดึงตัวอมาริสากลับมาจะยากเย็นเพียงใด เธอก็อยากลองสักตั้ง

“ฉันต้องเตรียมตัวยังไงบ้างคะ” ศศิภาเอ่ยถามอย่างกระตือรือร้น

วิรตีชำเลืองมองเอกวีร์ เห็นเขายังเงียบจึงตอบไป “รบกวนคุณเตรียมของใช้ส่วนตัวที่ใกล้ชิดและผูกพันกับคุณหมอทับทิมมาก ๆ อย่างเช่นตุ๊กตาตัวโปรดของเธอ กับหมอนใบที่เธอหนุนก่อนไปทริปเมืองกาญจน์ให้ฉันหน่อยนะคะ ที่เหลือปล่อยให้เป็นหน้าที่ฉัน”

“โอเคค่ะ ขอบคุณนะคะแม่หมอ”

“ฉันกำหนดวันทำพิธีไว้เป็นวันนี้นะคะ”

วิรตีหันหน้าจอแท็บเล็ตให้ศศิภาดู มันห่างจากตอนนี้ราวหนึ่งเดือน ซึ่งสำหรับคนทั่วไปนับว่าไม่นาน แต่สำหรับคนที่เฝ้ารอด้วย

ใจจดจ่อกลับกลายเป็นเวลาอันแสนยาวนาน ทว่านอกจากทำตามที่แม่หมออินดี้บอกมา ศศิภาก็ไม่มีทางเลือกอื่น จึงบันทึกวันดังกล่าวไว้ในสมาร์ตโฟนของตน

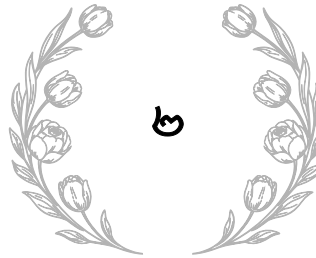
“ก่อนจะถึงวันนั้นเดี๋ยวเรานัดส่งของกันอีกที ขอบคุณที่ไว้วางใจใช้บริการบ้านพระจันทร์ฮีลใจ และยินดีที่ได้รู้จักอย่างเป็นทางการค่ะ”

หญิงสาวคลี่ยิ้ม ศศิภาเองก็ยิ้มอย่างมีไมตรีให้เธอเช่นกัน ขณะที่เอกวีร์ยังคงมีสีหน้าเรียบเฉย หัวคิ้วเข้มขมวดนิด ๆ ราวกับครุ่นคิดอะไรบางอย่าง วิรตีจึงเลือกที่จะไม่สนใจ หลังจากบอกลาศศิภาก็ขอตัวกลับ ทว่าตอนผลักประตูจะก้าวออกจากร้านก็ไม่วายชำเลืองมองร่างสูงที่ยังคงนั่งอยู่ที่เดิม

คุ้นเหลือเกิน...

ยิ่งได้มอง วิรตีก็ยิ่งรู้สึกคุ้นเคย ไม่แน่ว่าอีกฝ่ายอาจเป็นศัตรูคู่อาฆาตมาแต่ชาติปางไหนของเธอก็เป็นได้ ไม่อย่างนั้นคงไม่เกิดความรู้สึกเกลียดชังรุนแรงผุดขึ้นมาตั้งแต่วินาทีแรกที่สบตากัน ดีว่าความรู้สึกนั้นหายไปเกือบหมดแล้ว ไม่งั้นเธอคงทำงานลำบาก

หมอเอกวีร์คนนี้จะเป็นใครก็ช่าง อยู่ให้ห่างไว้เป็นพอ

๒

เมนี่มูนส์

วิรตีกลับถึงบ้านช่วงบ่ายแก่ ๆ

พอมาถึงก็เดินตรงเข้าไปยังชั้นหนึ่งของตัวบ้านที่เปิดเป็นร้านไอศกรีม มีลูกค้านั่งอยู่สองสามโต๊ะ เธอกวาดตามอง เห็นว่าลูกค้าได้รับไอศกรีมแล้วจึงเดินไปยังหน้าเคาน์เตอร์ รายงานตัวกับบิดา

“กลับมาแล้วค่า”

“โอ้ ลูกสาวพ่อกลับมาแล้ว” วัฒนากำลังง่วนอยู่กับการคิดค้นไอศกรีมสูตรใหม่ ครั้นเห็นลูกสาวเดินมาก็เอ่ยถาม “กินข้าวกินปลามาหรือยังล่ะ”

“ยังเลยค่ะพ่อ หิวมากกกก”

วิรตีลากเสียงพลางเอามือกุมท้อง วัฒนาหัวเราะเบา ๆ ก่อนจะหันไปหยิบแซนด์วิชสลัดทูน่าของโปรดลูกสาวมายื่นให้

“กินนี่รองท้องไปก่อน หรืออยากกินอะไรก็บอกพ่อได้เลย”

“หนูกินขนมมาจากคาเฟ่บ้างแล้วค่ะ พ่อไม่ต้องทำให้ลำบาก แล้วนี่พี่เตไม่อยู่เหรอคะ”

วิรตีรับแซนด์วิชมากัดแล้วเคี้ยวตุ้ย ๆ วันนี้เป็นวันหยุดราชการ

ปกติแล้ววิพุธพี่ชายเธอจะอยู่ช่วยงานที่ร้าน เมื่อเช้ายังเห็นอยู่เลย ทำไมพอตกบ่ายก็หายตัวไปเสียแล้ว

“เห็นว่ามีคดีด่วนเข้ามา เลยถูกตามไปทำงานน่ะ”

“อีกแล้วเหรอคะ” วิรตีถอนหายใจก่อนบ่นพึมพำ “วันหยุดแท้ ๆ กลับไม่ได้พักผ่อน พี่เตคิดว่าตัวเองเป็นซูเปอร์ฮีโร่หรือไง ไม่รู้จะขยันทำไมนัก”

วัฒนาอมยิ้มพลางยื่นมือไปลูบศีรษะลูกสาว

“คนแถวนี้กินเก่ง ตั้งเตมันเลยต้องขยันหน่อย”

“พ่ออะ...” หญิงสาวทำหน้ามุ่ย “หนูไม่ได้เกาะพี่เตกินนะคะ ทุกวันนี้ก็แทบไม่ได้ขอตังค์พ่อเลย ตั้งแต่พี่เตได้บรรจุ บ้านเราก็สบายกว่าแต่ก่อน หนูแค่อยากให้พี่เตดูแลตัวเองบ้าง ไม่ใช่มัวแต่หาเงินงก ๆ แล้วสุดท้ายต้องเอาไปลงกับค่าหมอค่ายา”

“ต่อให้ป่วยจริง นายตำรวจยศร้อยเอกอย่างฉันก็เบิกค่ารักษาได้เถอะ”

“ก็เพราะมีคนคิดแบบนี้ ผู้ป่วยโรคเรื้อรังมันถึงได้เต็มบ้านเต็มเมืองนี่ไง”

วิรตีหันไปทำปากยื่นใส่พี่ชาย ดูแล้ววันนี้วิพุธคงออกสืบสวนสอบสวนแบบนอกเครื่องแบบ แล้วก็คงพะบู๊มาไม่เบา เหงื่อโชมกายเปรอะเปื้อนไปทั้งตัว ไม่รู้ว่าเสี่ยงอันตรายมาอีกแล้วหรือเปล่า เธอเบื่อนิสัยบ้าระห่ำของพี่ชายตัวเองจริง ๆ

“แล้วนี่ไปฟัดกับหมาที่ไหนมา ยี้ เหม็นมากอะพี่เต รีบไปอาบน้ำเลย”

“เหม็นจริงเหรอ ไหน มาลองดมใกล้ ๆ ซิ”

วิพุธรู้ว่าน้องสาวแค่แกล้งว่าให้จึงหยอกกลับด้วยการชูแขนขึ้น

แล้วพาตัวเองไปใกล้ ๆ วิรตีย่นจมูกชักสีหน้ารังเกียจ ส่วนวัฒนามองตามลูก ๆ วิ่งไล่กันไปทางหลังบ้าน บนใบหน้ามีรอยยิ้มจาง ๆ

ถ้าแม่ของทั้งสองคนยังอยู่ก็คงจะดี

ไล่พี่ชายไปอาบน้ำสำเร็จ วิรตีก็ออกมาช่วยพ่อปิดร้าน

ปกติแล้วร้านไอศกรีม 'Many Moons' จะเปิดเก้าโมงเช้าปิดห้าโมงเย็น เพื่อที่ทุกคนในบ้านเตชะภิญญาจะได้รับประทานอาหารพร้อมหน้ากันทั้งในมื้อเช้าและมื้อเย็น ถึงแม้บางวันวิพุธจะงานยุ่งไม่สามารถกลับบ้านเร็วได้ วัฒนาก็ยังมีวิรตีอยู่ เห็นได้ชัดว่าสองพี่น้องเอาใจใส่บิดามากเพียงใด

วัฒนาซาบซึ้งใจในจุดนี้ จึงให้อิสระลูกในการใช้ชีวิต ไม่เคยบังคับหรือกะเกณฑ์อะไรกับลูก ๆ เลย

วิพุธตั้งใจสอบเข้าโรงเรียนนายร้อยตำรวจ เพื่อจะได้แบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายในบ้าน จนตอนนี้กลายเป็นเสาหลักของครอบครัวไปแล้ว วัฒนาที่เข้าสู่วัยกลางคนจึงทำร้านไอศกรีมได้สบาย ๆ แม้แต่วิรตีเองก็สามารถเลือกทำอาชีพอิสระตามความถนัด

ลูก ๆ เติบโตมาได้ดีขนาดนี้ พ่อเลี้ยงเดี่ยวอย่างวัฒนาก็ภูมิใจ ยิ่งวิรตีมีพี่นางฟ้าคอยคุ้มครอง เขาก็ปล่อยให้ลูกสาวออกไปไหนมาไหนคนเดียวได้แบบไม่ต้องคอยกังวล เธอชอบทำงานแก้ปัญหารับฮีลใจให้ลูกดวงก็ทำไป ตราบใดที่มีเขากับตั้งเตคอยสนับสนุนอยู่ ยายตุ๊กตาก็จะได้ใช้ชีวิตอย่างราบรื่นและมีความสุขตราบนั้น

"มื้อเย็นวันนี้มีแกงส้มชะอมกุ้ง พ่อเด็ดชะอมใส่ตู้เย็นไว้แล้วทอดแป๊บเดียว เดี๋ยวก็ได้กิน"

"หูย ของโปรด แค่ได้ยินน้ำลายก็จะไหลแล้วค่ะ" วิรตีเอาป้ายไม้

ที่เขียนว่า 'CLOSED' ไปวางหน้าร้าน ปิดประตูแล้วเดินกลับเข้ามาในบ้าน "แต่พี่เตดูเหนื่อย ๆ นะคะ น่าจะหิว หนูเจียวไข่เพิ่มอีกสักอย่างดีไหม"

"ไข่เจียว?" วัฒนาหัวเราะร่วน "ไข่ดาว ไข่ต้ม ไข่ตุ๋น ทำวนไปอยู่แค่นี้ ไม่คิดว่าพี่เราจะเบื่อเมนูสารพัดไข่ของเราบ้างหรือ"

"ก็หนูทำกับข้าวไม่เป็นนี่คะ"

"เราแค่ไม่ชอบเข้าครัวต่างหาก ตอนแม่ยังอยู่ ให้ช่วยปอกเปลือกกระเทียมนิดเดียวก็บ่นว่ากลิ่นติดมือ รักสะอาดเป็นที่หนึ่ง"

วัฒนาดักคออย่างรู้ทัน วิรตีจึงยิ้มแหย ๆ ที่พ่อพูดมาน่ะจริงทุกคำ ทำเอาเถียงไม่ออก เธอเลยหยิบน้ำมาดื่มแก้เก้อ

"งานพวกนี้หัดไว้บ้างก็ดีนะตุ๊กตา ต่อไปแต่งงานมีครอบครัวจะได้ดูแลลูกเต้า บ้านช่องห้องหับ"

"แค็ก! แค็ก ๆ ๆ" วิรตีสำลักน้ำจนหน้าแดง ร้อยวันพันปีบิดาไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องนี้ แล้วเธอก็ไม่คิดจะแต่งงานด้วย "พูดเรื่องอะไรของพ่อเนี่ย ถ้าน้ำติดคอหนูสู่สุคติขึ้นมาจะทำไง"

"คิดได้ไงวะไอ้ตุ๊กตา น้ำติดคอตายเนี่ย" วิพุธที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จเดินตัวหอมมาเขกมะเหงกลงกลางกระหม่อมเล็กของน้องสาวไปหนึ่งที "พ่อบอกพี่ว่าวันนี้แกออกไปเจอลูกดวงใช่ไหม ทำไมไม่นัดมาคุยที่กระต๊อบข้างบ้าน"

"เรียกให้มันดี ๆ หน่อย นั่นอาศรมของหนูนะ"

วิรตีกลอกตามองเพดาน ขณะที่วิพุธกำลังเดินไปตักข้าวสำหรับสามคน

"อาศรมอะไรกัน เพิงหมาแหงนชัด ๆ"

"พี่เตอ่า...นั่นเวิร์กสเปซเรียกทรัพย์ของน้องเลยนะ ช่วยให้เกียรติ

กันนิดหนึ่ง”

“โตจนป่านนี้แล้วทำไมยังชอบเถียงกันเรื่องไม่เป็นเรื่องอยู่อีก เราก็พอเราเลยนะตั้งเต ยอมให้น้องมันบ้างไม่ได้หรือ”

วัฒนามาพร้อมกับชะอมไข่จานเบ้อเริ่ม กลิ่นแกงส้มกุ้งบนเตาก็ช่างหอมยั่วยวนเหลือเกิน คนหิวเบอร์หนึ่งจึงเดินไปตักแกงใส่ถ้วย คนหิวเบอร์สองแจกจ่ายอุปกรณ์การกิน พอวิพุธยกถ้วยแกงมาวางลงบนโต๊ะ ประตูร้านที่วิรตีเพิ่งปิดไปเมื่อกี้ก็เปิดผลัวะ

“ไฮ~ยายตุ๊กตา สวัสดีค่ะคุณพ่อ” หญิงสาวผมสีบลอนด์ทองที่ให้คำนิยามการแต่งกายตั้งแต่หัวจรดเท้าได้เพียงคำเดียวว่า ‘ไฮแฟชั่น’ กำลังหอบหิ้วถุงพะรุงพะรังพลางยิ้มหวานให้ทุกคน ครั้นเห็นวิพุธกลอกตา เจ้าหล่อนก็รีบเอ่ยเสียงใส “สวัสดีค่ะพี่เตสุดหล่อ สาวสวยถือของมาเต็มสองมือขนาดนี้ไม่คิดจะช่วยสักนิดเลยเหรอคะ ใจดีกับคนทั้งโลก แต่ใจร้ายกับพายตลอดเลย”

ว่าแล้วก็กะพริบตาปริบ ๆ ใส่ชายหนุ่มที่กำลังกลอกตามองเพดาน วัฒนาเห็นพฤติกรรมลูกชายเข้าก็รับไม่ได้ รีบเอ่ยเสียงขรึม

“หนูพายเอาของมาฝาก แกไปช่วยน้องเขาหน่อย”

“ครับพ่อ”

“ขอบคุณนะคะ พี่เตสุดหล่อ”

ปภัสรารีบยื่นของในมือให้วิพุธ แอบแต๊ะอั๋งตอนชายหนุ่มยื่นมือมารับไปหลายที แถมยังทำหน้าระรื่น วิรตีกลั้นขำจนไหล่สั่น ขณะที่คนถูกลวนลามหน้าดำทะมึนประหนึ่งท่านเปา

“หนูพายทานอะไรมาหรือยัง อยู่กินข้าวด้วยกันก่อนสิ”

“กำลังหิวพอดีเลยค่ะ งั้นพายไม่เกรงใจแล้วนะคะคุณพ่อ”

ปภัสรานั่งลงบนเก้าอี้ข้างวิพุธอย่างว่องไว พี่ชายเพื่อนสนิทคนนี้

เธอหมายหัว เอ๊ย หมายตามาตั้งแต่เริ่มแตกเนื้อสาว ต่อให้เขาจะแสดงออกว่ารังเกียจ เธอก็ไม่สนใจ สาวสมัยใหม่ต้องถือคติด้านได้อายอด

“ตั้งเต ไปตักข้าวให้น้อง”

“คร้าบ”

แค่ฟังก็รู้ว่าคนขานรับไม่เต็มใจ แต่ปภัสรากลับมีความสุขมาก นั่งเท้าคางมองร่างสูงเดินไปตักข้าวมายื่นให้ ไม่ลืมแต๊ะอั๋งไปอีกทีตามธรรมเนียม

“ขอบคุณนะคะพี่เต วันนี้พายต้องเจริญอาหารแน่เลย”

ชายหนุ่มถลึงตาใส่ ปภัสราถึงยอมปล่อยมือ วัฒนาเตรียมอาหารไว้เยอะมาก มีหญิงสาวรูปร่างผอมบางมารับประทานด้วยอีกคนก็ยังเหลือเฟือ

หลังกินข้าวเสร็จ ระหว่างที่รอวิพุธไปกดซอฟต์เสิร์ฟมาแจกจ่าย วัฒนาก็ชวนคุย

“ไปเที่ยวไหนมาล่ะหนูพาย ซื้อของฝากมาเยอะแยะเลย”

“รอบนี้เชียงใหม่ค่ะคุณพ่อ ในถุงมีแคบหมู ไส้อั่ว แล้วก็น้ำพริกหนุ่ม เอาใส่ตู้เย็นไว้ กินได้เป็นเดือนเลยค่ะ”

“ขอบใจหนูพายมากนะลูก ไปไหนก็นึกถึงบ้านเราตลอด”

เมื่อกี้วัฒนาแอบเห็นยี่ห้อไส้อั่วแวบหนึ่ง เป็นเจ้าที่วิพุธชอบกิน ความเอาใจใส่ในเรื่องเหล่านี้ทำให้เขายิ่งเห็นใจหญิงสาวที่มาหลงรักลูกชายซื่อบื้อของตน

หนูพายออกจะสวยน่ารักและดีขนาดนี้ เจ้าลูกชายยังเอาแต่วิ่งหนีตลอด ไม่เรียกว่าซื่อบื้อแล้วจะให้เรียกว่าอะไร

“ซอฟต์เสิร์ฟมาแล้วครับ”

“พี่เต ยายพายไม่กินรสนี้ ไปเอามาใหม่”

วิรตีโวยวายแทนเพื่อน เพราะวิพุธเอาซอฟต์เสิร์ฟรสช็อกโกแลตที่ปภัสราไม่ชอบมาให้ แล้วก็ใช่ว่าพี่ชายตัวดีไม่รู้ นี่คงจะแกล้งให้เพื่อนเธอใจฝ่อเหมือนทุกที

“ไม่เป็นไร ฉันกินได้น่า อย่าทิ้งเลย เสียดาย”

รอยยิ้มของปภัสราจืดเจื่อนลงอย่างชัดเจน วิรตีเห็นแล้วสงสารเพื่อนจับใจเลยแอบยื่นมือไปหยิกต้นขาพี่ชายทีหนึ่ง แต่พี่เตคงหนังหนาจึงไม่สะเทือน หลังกินของหวานเสร็จ ปภัสราก็ขอตัวกลับด้วยท่าทางเงื่องหงอย

“มีของดีไม่รักษาไว้ สักวันหลุดมือไปหนูจะรอสมน้ำหน้า”

“บวกหนึ่ง พ่อรอเหยียบซ้ำด้วยคน”

น้องสาวเปิดก่อน ตามด้วยบิดา ทว่าวิพุธขี้เกียจต่อความยาวสาวความยืดจึงเปลี่ยนเรื่องเสียอย่างนั้น

“อย่ามัวคุยเรื่องไร้สาระอยู่เลย ยายตุ๊กตา งานแกวันนี้โอเคไหม แก้ปัญหาให้ลูกค้าได้แล้วสินะ ถึงได้มีเวลามาเหน็บแนมพี่”

“ก็พี่เตทำตัวน่าเหน็บ อยากเป็นนักใช่ไหมพระเอกธงแดงน่ะ รักกันดี ๆ ไม่ได้ ต้องมีน้ำตาก่อน”

“อะไรคือพระเอกธงแดง” วัฒนาทำหน้างง ลูกสาวจึงรีบโบกมือ

“ช่างเถอะค่ะพ่อ อย่างพี่เตน่ะ พูดไปก็เหมือนสีซอให้อุ่งฟัง”

“อ้าว ไอ้นี่ ว่าพี่เป็นควายเรอะ!”

“ควายอะไร ก็พูดอยู่ว่าอุ่ง”

“พอเลย หยุด! หยุดเถียงกันทั้งสองคนนั่นแหละ” บิดาอาสาห้ามทัพ สองพี่น้องจึงหยุดตีฝีปาก “ตกลงงานวันนี้ของตุ๊กตาโอเคไหมลูก”

“ไม่ง่ายเลยค่ะพ่อ หนูต้องช่วยลูกดวงตามหาคนหาย”

“ไหนแกเคยบอกว่าหัวเด็ดตีนขาดก็ไม่รับงานแนวนี้ไง” วิพุธเข้าไปกอดคอน้องสาว ยักคิ้วเอ่ยด้วยท่าทางกวนอารมณ์ “ช่วยลูกค้าไม่สู้มาช่วยฉันหาคนดีกว่า พ่อแม่คนหายตั้งรางวัลผู้แจ้งเบาะแสไว้ไม่น้อยเลยนะ”

“พี่ก็ทำคดีคนหายอยู่เหรอ”

“อื้ม คดีนี้สักพักแล้วละ แต่ยังปิดไม่ลง” วิพุธพยักหน้า “แกจำเดือนก่อนที่ฉันต้องไปเมืองกาญจน์แบบด่วน ๆ ได้ไหม นั่นแหละ ฉันไปเป็นกำลังเสริมตามหาคนหาย”

“เมืองกาญจน์...” วิรตีทวนคำ “บังเอิญเกินไปไหม ลูกดวงที่มาหาหนูวันนี้ก็อยากให้ช่วยตามหาลูกสาวเขาที่หายตัวไปจากแพเหนือเขื่อนศรีนครินทร์ เธอเป็นหมอ ชื่อทับทิม เคยลงข่าวด้วยนะ พี่คุ้น ๆ รึเปล่า”

“หมอ? ชื่อจริงอมาริสาไหมล่ะ ถ้าใช่ก็คนเดียวกับที่พี่กำลังทำคดีอยู่”

“ใช่! ชื่อนี้เลย” วิรตีทำตาโต คิดไม่ถึงว่าโลกจะกลมขนาดนี้ “แฟนหมอทับทิมติดต่อหนูมา วันนี้ก็ไปเจอเขากับคุณแม่หมอทับทิมที่ต้องนัดคาเฟ่หน้าโรงพยาบาลเพราะหมอผู้ชายเขาไม่ว่าง ติดผ่าตัด”

“แฟนหมออมาริสา...” วิพุธทำท่าเหมือนครุ่นคิด จากนั้นก็ดีดนิ้วเปาะ “หมอผู้ชายตัวสูง ๆ หล่อ ๆ แต่ติดจะหน้าบึ้งหน่อยใช่ไหม”

“เขาชื่อเอกวีร์”

“เออใช่ นี่แหละ หมอวีร์ ตอนไปร่วมทีมสืบค้นที่เมืองกาญจน์พี่เจอหมอคนนี้ทุกวัน เขาดูรักแฟนมากเลยนะ”

“แฟนทั้งคน ก็ต้องรักสิ”

“จริงของแก”

วิพุธพยักหน้าหงึก ๆ วัฒนาที่ฟังมาตั้งแต่ต้นกลับรู้สึกไม่ค่อยสบายใจจึงเอ่ยกับลูกสาว

“แล้วตุ๊กตาจะช่วยเขาหาคนยังไง รับงานมาแล้ว ทางนั้นก็คงคาดหวังผลลัพธ์ที่จับต้องได้ เราจะทำไหวหรือ เอ้อ แล้วนี่ปรึกษาพี่นางฟ้าแล้วหรือยัง”

“พี่นางฟ้าหายไปเลยค่ะ นี่หนูตัดสินใจรับงานเอง”

วิรตีอ้อมแอ้มตอบบิดา ไม่กล้าบอกว่าก่อนไปพบเอกวีร์ พี่นางฟ้าร้องเตือนไม่ให้ไป แต่เธอก็ดื้อไปพบจนได้ ครั้นได้พบกันดันเกิดความรู้สึกเคียดแค้นชิงชังหมอเอกวีร์อย่างไร้สาเหตุ พอเรียกหาพี่นางฟ้ามาช่วยคลายข้อสงสัย ฝ่ายนั้นก็งอนตุ๊บป่องหายเข้ากลีบเมฆไปแล้ว

“ได้ยังไงกัน” วิพุธได้ยินอย่างนั้นก็เริ่มหัวเสีย “พี่นางฟ้าช่วยแกมาตั้งกี่ครั้ง งานไหนก็คลี่คลายได้เพราะเขา แล้วนี่สเกลงานมันใหญ่ถ้าพี่นางฟ้าไม่ช่วย แกจะทำคนเดียวไหวเหรอตุ๊กตา”

“กลายเป็นเอฟซีพี่นางฟ้ากันไปหมดแล้วสินะ ชิ หนูไม่ใช่ลูกพ่อไม่ใช่น้องพี่ใช่ไหม”

วิรตีทำหน้ามุ่ยบ่น เพราะตั้งแต่พ่อกับพี่ชายเปิดใจยอมรับว่าพี่นางฟ้ามีตัวตน สองคนนี้ก็พากันเทิดทูนราวกับพี่นางฟ้าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์สามัญประจำบ้าน ขณะที่เธอยังรู้สึกว่าอีกฝ่ายเป็นเหมือนเพื่อนที่ปรารถนาดี คอยอยู่เคียงข้างกันในวันที่มีอุปสรรค

อยู่กันมานานขนาดนี้ก็ต้องมีเรื่องกระทบกระทั่งกันเป็นธรรมดา แต่พี่นางฟ้าใจดี ไม่เคยงอนเธอข้ามวัน ไม่เคยเงียบหายเหมือนตัดขาดกันเช่นในวันนี้ ซึ่งสาเหตุที่ทำให้พี่นางฟ้ากะบึงกะบอนก็คงเป็นเพราะเธอดึงดันไปพบหมอเอกวีร์ แถมยังรับงานที่เนื้อไม่ได้กิน หนังไม่ได้รองนั่ง

นี่มาอีก เฮ้อ...ไม่รู้เหมือนกันว่าอะไรดลใจให้เธอรับงานนี้มา

“อย่ามางอนไร้สาระน่า” วิพุธจับศีรษะน้องสาวโยกไปมา “แล้วตกลงแกได้เรื่องได้ราวอะไรไหม พี่จะได้เอาไปแจ้งเบาะแสเบิกรางวัล”

“ไอ้นิสัยขี้งกนี่ก็เพลา ๆ มั่ง” วิรตีปัดมือพี่ชายออกจากศีรษะตัวเอง “เบาะแสน่ะมี แต่มันอยู่ในนิมิต อยู่ในหัวหนูนี่ พี่กล้าเอาไปบอกคนอื่นไหมล่ะว่าหมอทับทิมทะลุมิติไปอยู่ในโลกอดีต”

“หา! ทะลุมิติไปอยู่ในโลกอดีต”

คราวนี้วัฒนากับวิพุธอุทานขึ้นพร้อมกัน วิรตีจึงเล่าเรื่องที่พบเห็นมาในวันนี้ให้พ่อกับพี่ชายฟัง ยกเว้นความรู้สึกเกลียดชังหมอเอกวีร์เมื่อแรกพบหน้า เพราะเห็นว่ามันไร้สาระเกินไป

รัก โลภ โกรธ หลง ล้วนเป็นเพียงสภาวะชั่วคราว มีเกิดก็มีดับ ตอนนี้เธอแยกความรู้สึกเคียดแค้นชิงชังออกจากใจได้แล้ว จึงมองไม่เห็นประโยชน์ที่จะเอ่ยถึง

“หนูเห็นในนิมิต หมอทับทิมยังไม่ตาย เพียงแต่เธอหลงไปอยู่ในยุคที่ดูลำบากพอตัวเลยค่ะ น่าจะมีสงครามด้วยมั้ง หนูเห็นเธอเตรียมของอพยพ เห็นคนฆ่ากันด้วยนะ ดาบฟันฉัวะ ๆ เหมือนในละครเลย”

“คุณพระคุณเจ้า...” วัฒนาอุทานเสียงแผ่ว “แล้วเราจะช่วยเขายังไง”

“หนูจะลองทำพิธีดึงตัวหมอทับทิมกลับมาค่ะ แต่ว่าต้องรอให้ถึงวันจันทรคราสครั้งต่อไป คุณแม่ของหมอทับทิมก็อนุญาตให้หนูทำนะ พ่อกับพี่เตไม่ต้องเป็นห่วง”

“ไปกันใหญ่แล้วไอ้ตุ๊กตา” วิพุธอดขัดขึ้นมาไม่ได้ “แกคิดว่าตัวเองเป็นแม่มดหมอผีหรือไง จะได้ย้ายคนไปไหนมาไหนตามใจชอบ พี่เคยดูหนังแนวนี้มาเยอะนะเว้ย พิธีคุณไสยมนตร์ดำพวกนี้มันมีราคา

ที่ต้องจ่าย ไม่รู้ละ พี่ไม่ให้แกทำ ห้ามแอบไปทำคนเดียวด้วย!"

"หนูรู้ว่าพ่อกับพี่เตเป็นห่วง หนูก็รักชีวิตเหมือนกัน งานเสี่ยงเกินไปหนูไม่รับทำหรอกค่ะ เดี๋ยวปรึกษาอาจารย์กับพี่นางฟ้า ถ้าสองคนนั้นไม่ให้ทำ หนูก็จะปฏิเสธเขาไป"

"แน่นะ" วิพุธหรี่ตามอง วิรตีจึงยิ้มแป้นพยักหน้ารัว ๆ

"แน่สิคะ เกี่ยวก้อยสัญญาเลยก็ได้"

ชายหนุ่มเมินนิ้วก้อยเล็ก ๆ ที่ยื่นมาตรงหน้า จากนั้นก็เก็บจานไปล้าง แล้วเก็บของฝากจากเชียงใหม่เข้าตู้เย็น ครั้นเห็นโลโก้ไส้อั่วยี่ห้อโปรด มุมปากก็ยกขึ้นโดยไม่รู้ตัว

๓

คู่แค้น

"เหนื่อยหน่อยนะช่วงนี้ คนไข้เยอะมาก"

คำทักทายระคนบ่นกับตัวเองทำให้เอกวีร์คลี่ยิ้มบาง ๆ ร่างสูงในชุดสครับสีเข้มเดินถือแก้วกาแฟไปนั่งบนโซฟาข้างศัลยแพทย์อาวุโสที่นั่งพักอยู่ก่อนหน้า

“อาจารย์ก็เซตเคสให้น้อยลงหน่อยสิครับ จะได้ไม่เหนื่อย”

“เซตน้อยก็เท่ากับคนไข้ต้องรอต่อไปอีกหนึ่งวัน แกก็รู้ดีนี่เจ้าวีร์ โรคบางโรค เวลาจะกำเริบขึ้นมามันไม่เลือกเวลาหรอกนะ ฉันไม่อยากให้คนไข้เสียโอกาสที่จะได้มีชีวิตใหม่”

“ผมทราบครับ แค่อยากให้อาจารย์พักบ้าง เอาแต่โหมงาน เดี๋ยวร่างกายจะทรุดเอา”

รู้ทั้งรู้ว่าอีกฝ่ายต้องโหมงานเพราะเหตุใด แต่เอกวีร์ก็อดเตือนไม่ได้ เพราะตั้งแต่ลูกสาวคนเดียวหายตัวไปอย่างเป็นปริศนา นายแพทย์อัคร สีหสุรวงศ์ ผู้เป็นอาจารย์ก็เซตเคสผ่าตัดจนคิวแน่นทุกวัน ทำแบบนี้ติดกันมาหลายเดือน

“ฉันรู้ลิมิตตัวเองดีน่ะ แกไม่ต้องห่วง เรื่องยายทับทิม...ฉันก็

ปล่อยวางไปเยอะแล้ว ห่วงก็แต่แม่เขา ร้องไห้คิดถึงลูกทุกวัน ฉันเองก็ไม่รู้จะช่วยยังไง”

เอกวีร์เงียบไปอึดใจหนึ่ง ก่อนเอ่ย “ถ้ามีคนมาบอกอาจารย์ว่าน้องทับทิมทะลุมิติไปอยู่อีกโลกหนึ่ง อาจารย์จะเชื่อไหมครับ”

“เชื่อสิ” อัครพยักหน้า “ดวงจิตของมนุษย์จำต้องมีภาชนะบรรจุไว้ แต่ความจริงแล้วมันคือพลังงานไร้รูปนะเจ้าวีร์ เมื่อภาชนะหรือร่างกายนี้ดับสูญไป ดวงจิตจะล่องลอยไปตามกระแสแห่งกรรมวนเวียนอยู่ในกงล้อแห่งวัฏสงสารไม่จบสิ้น”

แต่แม่หมอคนนั้นบอกว่าน้องทับทิมยังไม่ตาย

เอกวีร์ทำได้เพียงรำพึงในใจ ไม่อาจหยิบเอาคำพูดของวิรตีมาบอกเล่าให้ผู้เป็นอาจารย์ฟังได้ หนึ่งคืออัครเป็นคนศึกษาธรรมะ ทว่าไม่เชื่อเรื่องโชคลางไสยศาสตร์ สองคือศศิภาขอไว้ว่าอย่าบอกเรื่องนี้ให้สามีเธอรู้ ตอนนี้เอกวีร์ที่เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งจึงรู้สึกเหมือนน้ำท่วมปากอยากพูดแต่ก็ไม่รู้ว่าควรพูดอย่างไร

“วันนี้แกอยู่เวรใช่ไหม ฉันจะไปราวนด์คนไข้ไอซียูแล้วกลับบ้านก่อน วันหลังว่าง ๆ ก็ไปกินข้าวด้วยกัน”

อัครเห็นว่าคู่สนทนาเงียบไปจึงไม่ได้คุยเรื่องอมาริสาต่อ ครั้นเอกวีร์พยักหน้า ศัลยแพทย์วัยกลางคนก็ตบบ่าเขาเบา ๆ แล้วจากไป

ชายหนุ่มทอดสายตาออกไปนอกหน้าต่าง พระอาทิตย์ดวงโตกำลังจะลับเหลี่ยมอาคาร อีกไม่นานความมืดก็คงมาเยือน

การไม่ได้ออกจากโรงพยาบาลไปเห็นเดือนเห็นตะวันสำหรับเฟลโลว์[๑] ซีวีที[๒] เช่นเขาคือเรื่องธรรมดา เมื่อก่อนเขามีอมาริสาเป็นแรงใจ การต้องทำงานหนักจึงไม่นับว่าย่ำแย่ ยิ่งนานวันเขาก็ยิ่งตกหลุมรักแพทย์สาวรุ่นน้องจนยากจะถอนตัว

ใช่เพียงรูปลักษณ์ภายนอกที่ดึงดูด เพราะปฏิเสธไม่ได้ว่าอมาริสาคือคนสวยระดับยืนอยู่บนยอดพีระมิด ใครเห็นใครก็ชมชอบ แต่สำหรับเอกวีร์มันมีอะไรมากกว่านั้น ตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้พบกัน เขารู้สึกคุ้นเคยกับหญิงสาว ราวกับได้พบเพื่อนที่คบกันมานานอย่างนั้นเลย

เพราะอยู่ใกล้อมาริสาแล้วสบายใจ เอกวีร์จึงพาตัวเองไปใกล้ ๆ เธอ แต่ก็ไม่กล้าแสดงท่าทีอะไรมากมายด้วยอีกฝ่ายออกตัวว่ายังไม่คิดเรื่องความรัก อยากเรียนต่อเฉพาะทางให้จบเสียก่อนค่อยคิดเรื่องนี้ เขาจึงทำตัวเป็นมดแดงแฝงพวงมะม่วงเรื่อยมา หวังว่าสักวันสาวเจ้าจะมีใจ

ใครจะคิดเล่าว่าวันหนึ่งจะเกิดเหตุไม่คาดฝัน ตอนที่รู้ว่าอมาริสาหายตัวไป เขารู้สึกเหมือนฟ้าถล่ม ยิ่งตามหาเธอไม่เจอยิ่งหมดหวังอย่างสิ้นเชิง

ทว่าเอกวีร์ไม่ใช่คนประเภทที่จะนั่งตีอกชกหัว มีไปเมาเพื่อลืมทุกข์กับเพื่อนสนิทบ้างบางครั้ง แล้วก็เป็นเพื่อนคนนี้นี่ละที่ให้อินสตาแกรมวิรตีมา พร้อมคำพูดที่ว่า ในเมื่อวิทยาศาสตร์ไม่ได้ผลก็ลองพึ่งพาไสยศาสตร์ดู

เดิมทีเอกวีร์ไม่สนใจ เพราะไอจีแอ็กเคานต์ The Moon Reader Healing Space ก็เหมือนหมอดูทั่วไป ไม่ได้มีอะไรพิเศษ แต่ไม่รู้ทำไม วิธีการสื่อสารกับพลังงานที่แผ่ออกมากลับดึงดูดใจอย่างน่าประหลาด

---

[๑] แพทย์ประจำบ้านต่อยอด

[๒] CVT (Cardiovascular Thoracic Surgery) หมายถึง ศัลยศาสตร์สาขาหัวใจ หลอดเลือดใหญ่ และทรวงอก

รู้ตัวอีกที เอกวีร์ก็ส่องไอจีแม่หมอตุ๊กตาคนนี้วันละหลายหน ไม่น่าเชื่อเลยว่าคอนเทนต์ทำนายขำ ๆ ที่ลงเพียงรูปไพ่แล้วให้สุ่มเลือกจะเชื่อมโยงกับความรู้สึกเขาขนาดนี้ พอรู้ว่าศศิภากำลังมองหาหมอดู เขาจึงรับอาสาเป็นธุระติดต่อให้ งัดสารพัดกลยุทธ์ออกมาทำให้วิรตีใจอ่อนยอมรับงาน กระทั่งนำไปสู่การนัดพบกัน

วินาทีแรกที่ได้สบประสานกับดวงตาสีน้ำตาลเข้มคู่นั้น ความรู้สึกประหลาดก็ประดังเข้ามาที่กลางอก

มันคือความรู้สึกรักใคร่และหวงแหนอย่างสุดชีวิต แต่กลับมีความรู้สึกอาลัยอาวรณ์จนแทบหลั่งน้ำตาแทรกเข้ามาบางเบา

เอกวีร์หน้าชา ลำคอจุกตื้อ หายใจไม่ทั่วท้อง รู้สึกเหมือนจะขาดใจอย่างไรอย่างนั้น ยังดีที่ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเพียงชั่วไม่กี่อึดใจ พอฝ่ายนั้นกล่าวคำทักทาย สติก็กลับคืนเข้าร่าง และสามารถคุยธุระได้โดยไม่มีปัญหา

ทว่าสิ่งที่ยังติดค้างอยู่ในใจชายหนุ่มคือความรู้สึกคุ้นเคยกับหญิงสาวตรงหน้าทั้งที่มั่นใจว่านี่คือการพบกันครั้งแรก

ก่อนหน้านี้ที่เคยคุยแชตกัน แม่หมอตุ๊กตาในจินตนาการของเอกวีร์น่าจะเป็นสตรีวัยกลางคน ไม่ก็แก่กว่าเขาหลายปี เพราะคำพูดคำจาและความคิดของอีกฝ่ายชวนให้จินตนาการไปในทางนั้น นึกไม่ถึงว่าตัวจริงแม่หมออินดี้จะเด็กมาก ดูแล้วคงอ่อนกว่าเขาหลายปี

ด้วยระบบเคารพผู้อาวุโสที่ฝังรากลึกในสังคมไทย ความน่าเชื่อถือของแม่หมออินดี้ในสายตาเอกวีร์จึงลดลงไปกว่าครึ่ง ถึงกระนั้นเขาก็รับฟังทุกถ้อยคำจากเธอ แต่จะเชื่อหรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งตอนนี้เอกวีร์กำลังนึกเสียใจ เอาแต่คิดว่าตนไม่น่าไปพบแม่หมอคนนี้เลย

ตั้งแต่แยกย้ายกัน คุณหมอหนุ่มก็สลัดแม่หมออินดี้คนนี้ออก

จากหัวไม่ได้ ไหนจะความรู้สึกคุ้นเคยที่ตามมาหลอกหลอนกันอีก

เขาเป็นอะไรไป...อาการหนักกว่าตอนพบกับอมาริสาครั้งแรกด้วยซ้ำ หรือเขาจะถูกยายแม่หมอดีดน้ำมันพรายใส่เข้าให้ ถึงได้เกิดจิตพิศวาส ทั้งที่สมองไม่ได้คิดจะข้องเกี่ยวอะไรกับฝ่ายนั้นเลย

“บ้านพระจันทร์ฮีลใจ...ก็ดูเป็นคนดีนี่หว่า ไม่น่าใช้ไสยศาสตร์มนตร์ดำ”

ชายหนุ่มเอนหลังพิงพนักโซฟาพลางเลื่อนหน้าจอสมาร์ตโฟนส่องไอจีของวิรตีคลายความว้าวุ่น แต่กลับไม่ช่วยอะไร เพราะต่อให้วิรตีไม่ได้ลงรูปตัวเองแบบเปิดเผยหน้าตา ทว่าดวงหน้ารูปไข่ที่ล้อมกรอบด้วยผมดัดลอนสีน้ำตาลอ่อนของเธอคนนั้นกลับกระจ่างชัดในความทรงจำ

เอกวีร์กดปิดหน้าจอ เดินเข้าห้องผ่าตัดไปอย่างหงุดหงิด

หรือจะโดนน้ำมันพรายยายแม่หมอเข้าแล้วจริง ๆ

สองทุ่มครึ่ง

วิรตีอาบน้ำตัวหอมฟุ้ง นั่งสมาธิสวดมนต์ก่อนนอนเช่นทุกวัน จากนั้นก็กลับห้องตัวเอง

ห้องนอนของสามคนพ่อลูกอยู่ชั้นสองทั้งหมด บ้านหลังนี้มีสองชั้นครึ่ง ห้องใต้หลังคาทำเป็นห้องพระ ชั้นหนึ่งเปิดเป็นร้านไอศกรีม จึงเท่ากับว่าเหลือพื้นที่ส่วนตัวให้ใช้สอยไม่มาก แต่ก็อบอุ่นไปอีกแบบ บิดาจึงไม่คิดจะหาบ้านหลังใหม่ คงปักหลักอยู่ที่นี่ไปตลอด วิรตีเองก็คิดว่าตนคงต้องอยู่บ้านหลังนี้ไปจนแก่

พี่นางฟ้าจ๋า ออกมาหาตุ๊กตาหน่อย

หญิงสาวทิ้งตัวลงบนเตียงขนาดห้าฟุต รอคอยพี่นางฟ้าอย่าง

อดทน ครั้นเห็นว่าอีกฝ่ายยังเงียบก็หยิบรีโมตโทรทัศน์มาถือ ทำทีเหมือนเปรยกับอากาศ

“ละครตอนใหม่มารียังน้า...ถ้าเปิดตอนนี้จะมีคนมาดูด้วยกันหรือเปล่า อ้อ ลืมไป ใครบางคนบอกว่าไม่อยากดูแล้วนี่เนอะ งั้นไม่ดูแล้วก็ได้”

“มิใช่ว่าแอบดูก่อนข้าไปหลายตอนแล้วหรือ ช่างสรรหาวิธีการมาหลอกล่อกันจริงหนาแม่เจ้าประคุณ”

วิรตีอมยิ้ม อันที่จริงมุกยุแหย่แบบเด็กน้อยไม่น่าจะได้ผลที่พี่นางฟ้ายอมออกมาคุยกันเป็นเพราะหายงอนเธอแล้วมากกว่า

“พี่นางฟ้าหายงอนหนูแล้วใช่ไหม”

“ยังมิหาย”

“อ้าว งั้นหนูต้องง้อยังไง พี่อยากกินอะไรไหมคะ หนูจะได้ไปหามาให้”

วิรตีเพียงถามไปอย่างนั้น เพราะตั้งแต่รู้จักกัน พี่นางฟ้าไม่เคยขอส่วนบุญ ไม่เคยให้เธอเซ่นไหว้ด้วยอาหารหรือเครื่องดื่ม ทั้งยังไม่เคยปรากฏกายให้เห็น มาจนถึงตอนนี้ เธอยังไม่สามารถฟันธงได้ว่าพี่นางฟ้าที่คอยคุ้มครองมาตั้งแต่เกิด แท้จริงแล้วเป็นวิญญาณประเภทใด

“ข้ามิปรารถนาของพรรค์นั้นดอก” พี่นางฟ้าถอนหายใจ *“เป็นอย่างไรบ้างเล่า ดื้อรั้นไปพบเขา เพลานี้หัวใจเจ้าเป็นเยี่ยงไร”*

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่า ‘เขา’ ที่พี่นางฟ้าเอ่ยถึงคือใคร วิรตีชะงักมือที่กำลังจะกดรีโมต เปลี่ยนมานอนหงายก่ายหน้าผาก

“ไม่รู้ทำไม หนูรู้สึกคุ้นเคยกับเขามาก แวบแรกที่เห็นหน้าหมอเอกวีร์ หนูเกลียดเขามากเลยค่ะ เกลียดแบบที่ทั้งชีวิตไม่เคยเกลียดใครเท่านี้มาก่อน”

“เช่นนั้นจักยังใครไปพบเขาอยู่ฤๅไม่”

“ไม่อยากเจอ แต่หนูยังต้องทำงานให้เขา เอ้อ หนูไปรับงานตามหาคนหายมา พี่นางฟ้าต้องช่วยหนูด้วยนะ”

“หาใช่กงการของข้าไม่ ใครรับมาก็ทำเองเถิด”

“อ้าว ไหนเคยบอกว่าจะช่วยหนูทำงานไงคะ เป็นผีต้องมีสัจจะนะ ไม่งั้นจะอดขึ้นสวรรค์”

พูดมาถึงตรงนี้พี่นางฟ้าก็หัวเราะร่า เสียงใสกังวานไปทั้งห้วงจิต

“สวรรค์ชั้นใดก็มิใช่ที่ที่ข้าปรารถนา น้องน้อยเอ๋ย...ตัวข้ากิเลสหนานัก มิอาจตัดบ่วงกรรมที่พันธนาการ มีเพียงคุ้มครองให้เจ้าอยู่รอดปลอดภัย ใจข้าจึงเป็นสุข”

“สรุปว่าพี่นางฟ้าไม่ยอมช่วยใช่ไหม ได้ งั้นหนูจะทำเอง”

“หากเจ้าเลือกเช่นนั้น ข้าก็มิอาจห้ามเจ้าได้ สุดแท้แต่บุญวาสนาเถิด” พี่นางฟ้าถอนหายใจใส่เธอ *“ขอเตือนเจ้าสักคำ ถ้ามิอยากเจ็บปวด จงอยู่ให้ห่างชายผู้นั้นไว้”*

“สัญญาเลย ถ้าไม่ใช่เรื่องงาน หนูจะไม่ไปเจอเขาอีก”

“มิพบกันอีกเลยจักดีที่สุด เฮ้อ...ช่างเถิด เพลานี้เจ้าเปิดละครให้ข้าดูที”

“จัดไป!”

โทรทัศน์ถูกเปิดทิ้งไว้ หนึ่งคนหนึ่งผีอยู่ร่วมกันอย่างปกติสุข

มือข้างหนึ่งของวิรตีเลื่อนหน้าจอแท็บเล็ต มืออีกข้างกางคัมภีร์ที่อาจารย์มอบให้เป็นมรดกตกทอด สมาร์ตโฟนของอมาริสายังวางอยู่ตรงกลางระหว่างแท็บเล็ตกับคัมภีร์ โดยมีร่างบอบบางในชุดนอนของวิรตีกำลังสวมแว่นนอนพังพาบอ่านข้อมูลที่ค้นมาอย่างขะมักเขม้น

หญิงสาวเริ่มจากนึกย้อนว่าตนเห็นอะไรในนิมิตบ้าง จากนั้นก็ลองสเกตช์ภาพเสื้อผ้าหน้าผมของอมาริสาออกมา แล้วอัปโหลดเข้าโปรแกรมค้นหาข้อมูลจนวิเคราะห์ได้ว่า มันคือเสื้อผ้าในยุคปลายกรุงศรีอยุธยาไปจนถึงต้นกรุงรัตนโกสินทร์

ครั้นได้ยุคสมัยคร่าว ๆ แล้ววิรตีก็โฟกัสไปที่สงครามในช่วงนั้นว่ามีศึกใหญ่อะไรบ้าง ไล่วิเคราะห์จากสิ่งที่เห็นผ่านมุมมองของอมาริสาทีละอย่าง จนกระทั่งแน่ใจว่าอมาริสาน่าจะไปตกระกำลำบากในช่วงบ้านเมืองมีศึกสงครามจริง ๆ

“น่าสงสารจัง เวรกรรมอะไรของคุณนะคุณหมอ”

หญิงสาวบ่นพึมพำ แค่คิดว่าตัวเองหลงไปอยู่ในยุคนั้นก็ร้อน ๆ หนาว ๆ ไม่ต้องพูดถึงลูกคุณหนูหน้าตาสะสวยผิวพรรณบอบบางเช่นหมอทับทิม ถ้าไม่ได้ผู้ชายหน้าดุคนนั้นช่วยไว้ เกรงว่าคงไม่เหลืออะไรให้เธอสืบแล้ว

พูดก็พูดเถอะ ผู้ชายที่เธอเห็นในนิมิตแม้จะตัดผมสั้น หน้าตาหล่อเหลาคมคายตามสไตล์คนโบราณ แต่ยังไงใบหน้านั้นก็ดูโหดไปหน่อย ถ้าผู้ชายคนนั้นไม่ได้ช่วยหมอทับทิมไว้ เธอคงนึกว่าเป็นโจร

กองโจรของพระองค์เจ้าขุนเณร

สงครามเก้าทัพ!

อาศัยเบาะแสจากชายชุดดำหน้าโหดที่ปรากฏในนิมิต ในที่สุดวิรตีก็ไขข้อสงสัยได้สำเร็จ ที่แท้หมอทับทิมก็ทะลุมิติไปอยู่ในสมัยต้นกรุงรัตนโกสินทร์ เป็นช่วงที่พม่ายกทัพใหญ่มารุกรานไทยพอดี แต่แทนที่รู้แล้วจะสบายใจ กลับต้องหนักใจกว่าเก่า

“พี่นางฟ้า ตอนสงครามเก้าทัพ ไทยเราชนะพม่าไหมคะ”

“*อันใดคือสงครามเก้าทัพ เจ้ากำลังเอ่ยถึงรัชสมัยพ่ออยู่หัว*

พระองค์ใดฤๅ"

ปกติแล้วพี่นางฟ้าเปรียบเหมือนสารานุกรมเดินได้ สมัยเด็ก ๆ ตอนเธอเรียนวิชาประวัติศาสตร์ ถ้าเป็นโจทย์ช่วงอยุธยาเป็นราชธานีเป็นต้นมา ไม่ว่าถามอะไรพี่นางฟ้าก็ตอบได้หมด เธอจึงอนุมานไปว่าพี่นางฟ้าคงเป็นวิญญาณในยุคนั้น รวม ๆ แล้วน่าจะวนเวียนอยู่บนโลกใบนี้มานานหลายร้อยปี

"รัชกาลที่หนึ่งแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ค่ะ ที่พม่านำทัพมาตีสยามเก้าทัพห้าทางอะ พี่นางฟ้าพอจะคุ้น ๆ บ้างไหม"

"อ้อ จำได้เพียงเลา ๆ คงช่วยกระไรเจ้ามิได้ดอก เจ้าถามแชตจีพีทีเอาเถิด"

"ทันสมัยจังแฮะ มีการไลให้ไปถามเอไอซะด้วย"

วิรตีเกาหัวแกรก นึกตงิดใจกับพฤติกรรมแปลก ๆ ของพี่นางฟ้า ปกติถามอะไรตอบได้หมดยิ่งกว่าอับดุล ทำไมวันนี้จู่ ๆ ก็ขี้เกียจขึ้นมาหรือพี่นางฟ้าจะมีปมกับสงครามเก้าทัพ

"เบาเสียงสักนิด ข้าจักฟังละคร"

"เจ้าค่า..."

หญิงสาวลากเสียงอย่างหมั่นไส้ ก่อนจะกลับมาเสิร์ชหาข้อมูลตามที่พี่นางฟ้าแนะนำ ครั้นพบว่าสงครามครั้งนั้นไทยเรารบชนะพม่าอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดก็โล่งใจขึ้นมานิดหน่อย เพราะกว่าจะได้ทำพิธีดึงตัวอมาริสากลับยุคปัจจุบันก็อีกตั้งเป็นเดือน หากศึกนี้พม่าเป็นฝ่ายเอาชนะได้ โอกาสที่หมอทับทิมจะยังมีชีวิตอยู่รอให้เธอไปช่วยกลับมาย่อมลดน้อยลง วิรตีจึงได้แต่ภาวนาให้อมาริสาอยู่รอดปลอดภัยจนกว่าจะถึงวันทำพิธี

แม้ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่วิรตีก็สงสารและเห็นใจอมาริสามาก

จากตอนแรกที่คิดว่าจะแกล้งทำพิธีให้จบ ๆ ไป ตอนนี้กลับตั้งใจหาวิชาความรู้ยิ่งกว่าตอนสอบเข้ามหาวิทยาลัยเสียอีก

ขณะกำลังคิดอะไรเพลิน ๆ ก็มีสายเข้า วิรตีจึงกดรับ

“ว่าไงจ๊ะเพื่อนรัก”

“เบื่อ ไม่มีอะไรทำ เลยโทร.หาแก”

“ไม่โทร.หาพี่เตล่ะ”

“ไม่เอาอะ ไม่อยากโดนพี่ชายแกกินหัว ไม่เห็นหรือไง ฉันเต๊าะเท่าไหร่เขาก็ไม่ใจอ่อน”

คำตอบของปภัสราทำเอาวิรตีหัวเราะลั่น

“น้ำหยดลงหิน...”

“ถ้าเป็นหินก้อนอื่นอาจจะกร่อน แต่หินที่ชื่อร้อยตำรวจเอกวิพุธคงพูดได้คำเดียว รำคาญ!”

“เอาน่า...คู่กันแล้วไม่แคล้วกันหรอก แกออกจะน่ารักขนาดนี้สักวันพี่เตต้องรับรักแน่”

“ฉันจะลองอีกสักพัก ถ้าไม่ได้จริง ๆ ก็คงต้องตัดใจ”

เสียงจากปลายสายฟังดูเนือย ๆ ก็สมควรอยู่ ยายพายตามจีบมาหลายปี แต่พี่ชายเธอไม่ใจอ่อนแม้แต่น้อย เป็นใครใครก็ท้อ คิดแบบนี้วิรตีก็รีบปลอบเพื่อน

“แกห้ามท้อนะ พี่เตแค่เก๊กไปงั้น ฉันมองออกว่าเขาชอบแก เอาชื่อเสียงแม่หมอตุ๊กตาเป็นประกันได้เลย”

“จ้ะ ว่าแต่เมื่อไหร่แม่หมอจะมีหวานใจเป็นของตัวเองบ้างล่ะจ๊ะ ฉันรอดูหน้าเพื่อนเขยมานานแล้วนะ มีวี่แววมั่งยัง”

“ใครจะมาจีบของแปลกอย่างฉัน” วิรตีหัวเราะเบา ๆ “เนื้อคู่ไม่มีหรอก ถึงมีก็คงยังไม่เกิดละมั้ง แต่ถ้าคู่แค้น...ก็ไม่แน่”

“อะไรของแก ฉันหนีเที่ยวเชียงใหม่แค่แป๊บเดียว ไปสร้างศัตรูที่ไหนมาอีก”

“ก็ลูกดวงรายล่าสุดนี่สิ แวบแรกที่เจอกัน ฉันโคตรเกลียดเขาเลย”

“เขาไปทำอะไรให้แก”

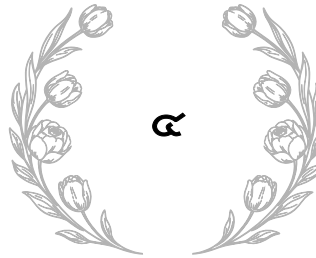
“เปล่า แค่แรกพบสบตา ใจฉันมันก็ร้องบอกว่าเกลียด เกลี๊ยด เกลียด”

“โอ๊ย ยายตุ๊กตา เขามีแต่ไปทำงานแล้วเจอรักแรกพบ นี่เขายังไม่ทันทำอะไรให้ แกก็ไปเกลียดเขาแล้ว ไหนแกเล่ามาให้ละเอียดซิ เซนส์ฉันมันบอกว่าลูกดวงแกคนนี้ไม่ธรรมดา ไม่แน่นา...เขาอาจเป็นเนื้อคู่แกก็ได้”

“เขามาจ้างฉันตามหาแฟนที่หายตัวไป มาเนื้อคงเนื้อคู่อะไรก่อน” วิรตีเบ้ปาก กลอกตาด้วยทีหนึ่ง “รู้งี้ไม่น่าเล่าให้แกฟังเลย แค่นี้นะ ฉันจะทำงานต่อ”

ว่าแล้วก็กดวางสายเพื่อนไปเพราะอยากหาข้อมูลช่วงสงครามเก้าทัพเพิ่มอีกนิด แต่สายตาดันไปสะดุดกับป็อปอัปหน้าจอที่มาพร้อมกับเสียงแจ้งเตือนข้อความเข้า

หมอเอกวีร์ ทักมาทำไม

๔

ฤทธิ์น้ำมันพราย

วิรตีวางงานในมือ ก่อนจะหยิบสมาร์ตโฟนมาเปิดอ่านข้อความ

Ekkawee_Veera [สวัสดีครับคุณตุ๊กตา]

Ekkawee_Veera [เสาร์นี้คุณว่างไหม ผมอยากนัดคุยธุระหน่อย]

“ธุระอะไรของเขา ก็เพิ่งตกลงกันวันนี้นี่นา”

วิรตีขมวดคิ้ว ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็พิมพ์ตอบ

Tookta_Hora [คุณหมอจะคุยเรื่องงานใช่ไหมคะ]

Ekkawee_Veera [ครับ เรื่องน้องทับทิม]

ที่แท้ก็จะคุยเรื่องแฟนเขา...งั้นก็ไม่น่ามีอะไร

วิรตีจรดปลายนิ้วพิมพ์ตอบรับการนัดหมายแล้วรีบส่งสติกเกอร์ตัดบท

ไม่รู้เพราะอะไร ความรู้สึกเกลียดชังที่จางหายไปกลับเพิ่มขึ้นเมื่อหมอเอกวีร์เป็นฝ่ายทักมาก่อน แค่ได้เห็นชื่อไลน์ไอดีของเขา วิรตีก็อยากปาสมาร์ตโฟนทิ้ง ไม่เข้าใจว่าทำไมตัวเองต้องตั้งป้อมจงเกลียดจงชัง ทั้งที่อีกฝ่ายเป็นนายจ้าง เป็นคนเอาเงินมาให้ ที่น่ากลัวยิ่งกว่านั้น

ทุกครั้งที่อยู่ต่อหน้าหมอเอกวีร์ ความสามารถในการควบคุมตัวเองของเธอจะต่ำลง อาจารย์เคยกล่าวไว้ ขาดสติเมื่อไร หายนะมาเมื่อนั้น หรือนี่จะเป็นเหตุผลที่พี่นางฟ้าไม่ชอบเขา และไม่อยากให้เธอไปเจอ

“พี่นางฟ้า ยังอยู่ไหมคะ”

ครั้นได้รับความเงียบเป็นคำตอบ วิรตีก็หน้าม่อย หยิบรีโมตมากดปิดโทรทัศน์ด้วยท่าทีเนือย ๆ คำถามมากมายที่เตรียมไว้ถามพี่นางฟ้ามีอันต้องเป็นหมันไปอีกแล้ว

ไม่รู้เสาร์นี้ศศิภาจะมาด้วยหรือเปล่า ถ้าไม่มา...เธอคงอึดอัดใจพิลึกที่ต้องไปเจอเอกวีร์ตามลำพัง หรือจะบอกยกเลิกนัดไปดี

ไม่ได้สิ นัดแล้วไม่เป็นนัดมันจะดูไม่เป็นมืออาชีพ เหมือนเด็กเล่นขายของ ถ้าหมอเอกวีร์มาคนเดียวก็ดีเหมือนกัน เธอจะได้หาสาเหตุว่าทำไมจิตใต้สำนึกถึงได้จงเกลียดจงชังเขานัก

คิดได้แบบนี้หญิงสาวก็ปิดแท็บเล็ต เก็บคัมภีร์ขึ้นชั้นวาง ไม่มีอารมณ์จะหาข้อมูลช่วงสงครามเก้าทัพเพิ่ม เพราะถูกใครบางคนรบกวนจิตใจ กระทั่งปิดไฟเข้านอนแล้วก็ยังไม่วายก่ายหน้าผาก

วิรตีเป็นคนละเอียดอ่อนและสัญชาตญาณแรงโดยกำเนิด ท่ามกลางความรู้สึกเกลียดชังที่มีต่อเอกวีร์กลับมีความรู้สึกบางอย่างแทรกอยู่บางเบา เพียงแต่ยังไม่ชัดพอให้หยิบเอามาใส่ใจ

หมอเอกวีร์เป็นใครกันแน่

พี่นางฟ้ากำลังปิดบังอะไรเธออยู่

หญิงสาวเอาแต่คิดหาความเชื่อมโยงระหว่างหนึ่งชายหนุ่มกับอีกหนึ่งผีสาว แต่จนแล้วจนเล่าก็หาคำตอบไม่ได้ สุดท้ายก็ผล็อยหลับไป

ท่ามกลางสีเขียวทึบของพงไพร ชายชุดดำกลุ่มหนึ่งกำลังซุ่มซ่อนตัว อย่างเงียบเชียบ

“พี่ทองเอก คราหนี้พวกเราจักต้องสร้างความดีความชอบได้แน่”

เอกวีร์มองเด็กหนุ่มร่างเล็กที่ถือดาบอยู่ข้างกายอย่างมึนงง ครั้นจะอ้าปากบอกไปว่า ‘ทักผิดคนแล้ว’ แต่ปากกลับไม่ยอมเอื้อนเอ่ยดังใจ อีกทั้งร่างกายก็ขยับไปเอง ไม่สามารถควบคุมได้ ประหนึ่งวิญญาณที่มาสิงเจ้าของร่าง

“มึงเอ่ยมิผิดดอกอ้ายอ่ำ คราก่อนกูพลาดท่าให้อ้ายเขมมันนำหน้าไปหลายขั้น เพลานี้มันเป็นถึงขุนหมื่น กูเองก็เป็นได้เช่นกัน!”

เอกวีร์แทบไม่อยากเชื่อว่าคำพูดนี้จะออกจากปากของตน แต่ก็อย่างที่บอก...เขาควบคุมตัวเองไม่ได้ ทำได้เพียงสังเกตการณ์อย่างงงงัน

วี้ดดดดดดดดดด!

สัญญาณนกหวีดดังขึ้นลั่นป่า เหล่าชายชุดดำพากันวิ่งกรูออกจากที่ซ่อนตัว เขาเองก็เช่นกัน ร่างที่เด็กหนุ่มข้างกายเรียกว่า ‘พี่ทองเอก’ วิ่งตะบึงไปยังขบวนเสบียงเบื้องหน้า หากคนที่ขวางหน้าอยู่มิใช่ชายชุดดำซึ่งเป็นพวกเดียวกัน ก็เงื้อดาบขึ้นฟันโดยไม่ฟังอีร้าค่าอีรม

เอกวีร์อึ้งสนิท ต่อให้เขาคุ้นเคยกับสีแดงฉานและกลิ่นคาวเลือดเพราะต้องเข้าผ่าตัดอยู่ทุกวัน แต่นั่นก็ด้วยวิชาชีพที่ต้องช่วยชีวิตคนไข้ ไหนเลยจะเคยจับดาบคร่าชีวิตเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเช่นนี้

ในใจชายหนุ่มตื่นตระหนกไม่เหลือดี ทว่าร่างกายที่เขาไม่อาจควบคุมได้นี้กลับไม่มีอาการมือสั่นด้วยซ้ำ มือของทองเอกจับด้ามดาบไว้มั่น ฟาดฟันลงไปบนเนื้อหนังศัตรูครั้งแล้วครั้งเล่า เสียงอาวุธกระทบกันดังเคร้งคร้างผสานกับเสียงกรีดร้องโหยหวนดังระงมไปทั่วบริเวณ

“พี่ทองเอก ระวัง!”

เสียงร้องของนายอ่ำดังขึ้นจากทางด้านหลัง ทองเอกจึงหันไปมอง แล้วก็ต้องเบิกตากว้างเพราะทหารพม่านายหนึ่งฟันดาบลงมาในระยะประชิด แม้อยากหลบเพียงใดก็คงหลบไม่ทัน คาดไม่ถึงว่าจะมีคนเข้ามารับดาบนั้นไว้แทน

“อ้ายเขม! มึงมารับดาบแทนกูทำกระไร”

ทองเอกร้องถาม แต่ชายชุดดำอีกคนที่น่าจะชื่อ ‘เขม’ กลับไม่ยอมปริปาก ไม่แม้แต่จะเปล่งเสียงร้องในยามคมดาบศัตรูเฉือนลงบนต้นแขนของตนด้วยซ้ำไป ท้ายที่สุดทหารพม่าคนนั้นก็ถูกเขมปลิดชีพด้วยสภาพน่าสังเวช

“หลบไป กูจักบั่นคออ้ายพวกอังวะให้สิ้น!”

เขมประกาศกร้าวด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด ทองเอกแม้จะยังสับสนแต่ก็กลับไปทำหน้าที่ของตนด้วยดี ช่วยเขมจัดการทหารอังวะจนกระทั่งไม่เหลือรอดแม้แต่คนเดียว ครั้นภารกิจของกองโจรภายใต้อาณัติพระองค์เจ้าขุนเณรได้รับชัยชนะ ทองเอกและพรรคพวกก็พากันกลับค่าย เอกวีร์ที่ยังคงถูกขังอยู่ในร่างของทองเอกก็จำต้องติดสอยห้อยตามไปด้วยเช่นกัน

สถานที่กบดานของกองโจรนี้คือถ้ำแห่งหนึ่งในแถบท่ากระดาน การออกปล้นก่อกวนทัพอังวะครานี้ลุล่วงด้วยดีก็จริง ทว่าอ้ายทิ้ง หรือบุญทิ้ง ลูกไล่ของหมื่นเขมถูกแทงที่ท้องอาการสาหัส ต่อให้ทองเอกไม่ค่อยชอบขี้หน้า แต่ถึงอย่างไรก็โตมาด้วยกันจึงแอบชะเง้อคอมอง

“ห่วงอ้ายทิ้งมันรึ พี่ทองเอก”

“อย่างไรเสียก็กินข้าวหม้อเดียวกัน ข้ามิอยากเห็นมันตาย”

หลังจากประโยคนี้ เอกวีร์ก็รู้สึกว่าทั้งภาพและเสียงค่อย ๆ ห่างออกไปเรื่อย ๆ จวบจนเขารู้สึกวูบโหวงเหมือนถูกผลักให้ตกจากหน้าผา

ลงสู่หุบเหว จึงตกใจสะดุ้งตื่นพร้อมกับเสียงนาฬิกาปลุกที่ดังขึ้นในยามเช้าตรู่

ชายหนุ่มยื่นมือไปปิดเสียงนั้น ครั้นเห็นว่าตอนนี้เป็นเวลาตีห้าครึ่งก็ดีดตัวลุกจากเตียงไปทำธุระส่วนตัว เตรียมตัวไปโรงพยาบาลเช่นทุกวัน

ปกติเอกวีร์เป็นคนหลับลึกมาก ต่อให้ฝันก็มักจะจำความฝันไม่ค่อยได้ การที่เขายังคงจำภาพตัวเองในร่างทองเอกเงื้อดาบฟันคนอื่นได้ติดตาจึงไม่ใช่เรื่องปกติ

สงสัยจะฟังยายนั่นเพ้อมากไป ถึงได้เก็บมาฝันเป็นตุเป็นตะ

สำหรับศัลยแพทย์อย่างเอกวีร์ วันเวลาย่อมผ่านไปอย่างรวดเร็ว

เผลอเพียงพริบตาก็มาถึงวันเสาร์ ชายหนุ่มตื่นแต่เช้าไปราวนด์คนไข้ที่ไอซียู มื้อเช้าแค่มีกาแฟสักแก้วเขาก็อยู่ได้ พอราวนด์เสร็จตอนเที่ยงก็ไปหาอะไรกินที่โรงอาหารในโรงพยาบาล คิดไม่ถึงว่าจะได้เจอกับน้องสาวจึงยกถาดอาหารไปนั่งด้วย

“วันนี้พี่วีร์ไม่อยู่เวรนี่ ทำไมไม่กลับไปกินข้าวที่บ้าน”

ร่างบอบบางในชุดสครับสวมทับด้วยกาวน์ตัวยาวเอ่ยถามอย่างสงสัย เพราะโดยปกติแล้วหากเป็นวันหยุดราชการที่ไม่มีเวร เอกวีร์จะกลับไปรับประทานอาหารกับครอบครัวเสมอ เธอเองก็เช่นกัน

“มีธุระตอนบ่าย”

“ธุระอะไร อย่าบอกนะว่าป่านนี้แล้วพี่ยังไม่เลิกตามหายายทับทิมอีก”

สิริลักษณ์ทำหน้างอนิด ๆ แม้ตัวเธอจะไม่สนิทกับอมาริสาเท่าไร แต่ก็นับว่าเป็นเพื่อนแพทย์ร่วมรุ่น จบมาจากสถาบันเดียวกัน แล้ว

ฝ่ายนั้นก็เป็นแคนดิเดตว่าที่พี่สะใภ้ ตอนทราบข่าวว่าอมาริสาหายตัวไป เธอยังตกใจจนเกือบเป็นลม

เพียงแต่เวลาผ่านมาหลายเดือนขนาดนี้ ยังไม่มีวี่แววว่าจะพบตัวอมาริสา เธอจึงทำได้เพียงทำใจ แต่กระนั้นก็แอบเป็นห่วงพี่ชาย เพราะดูท่าเอกวีร์จะยังปล่อยวางไม่ได้ ยังคงติดตามความคืบหน้าจากเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้อยู่เสมอ

“เลิกแล้ว” เอกวีร์เอ่ยเสียงขรึม

ตั้งแต่ตื่นจากความฝันเมื่อหลายวันก่อน จู่ ๆ ใจเขากลับปล่อยวางเรื่องของอมาริสาได้อย่างน่าประหลาด ทั้งที่ความฝันนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรกับเธอเลย เพราะฉะนั้นที่นัดหมายกับวิรตีในวันนี้ ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ต้องไป

ไปเพื่อบอกให้แม่หมออินดี้ล้มเลิกการตามหาอมาริสา

เรื่องนี้ควรจบได้แล้ว

“งั้นก็ดีค่ะ” สิริลักษณ์สบตากับพี่ชาย “พ่อกับแม่เป็นห่วงพี่วีร์มากนะ แต่พวกท่านไม่ได้พูดออกมาก็แค่นั้น แสนเองก็ห่วงพี่ แต่นี่เป็นน้องไง พูดไปพี่ก็ไม่ฟัง”

“พี่ฟังเราตลอดแหละ” เอกวีร์ระบายยิ้ม “ขอบใจนะแสนรัก”

“อะไรของพี่เนี่ย อยู่ดี ๆ ก็มาขอบจงขอบใจ อุ๊ย พยาบาลโทร.ตามแล้วอะ แสนไปก่อนนะ”

ว่าแล้วร่างบอบบางก็รีบลุกพรวด เอกวีร์มองตามไปแล้วส่ายหน้าพลางอมยิ้ม ใช้เวลาจัดการอาหารของตนไม่นานก็ขับรถสปอร์ตคู่ใจไปยังคาเฟ่แห่งหนึ่ง

ครั้งนี้เขาให้สิทธิ์วิรตีเลือกสถานที่ แม่หมอคนนี้คงเป็นสายหวาน ถึงได้นัดเขามาคุยงานในคาเฟ่ที่ตกแต่งคุมโทนสีพาสเทล

ร้านนี้สิริลักษณ์เคยคะยั้นคะยอให้เขาพามาหลายรอบแล้ว ชายหนุ่มก็ไม่เคยใจอ่อน แต่พอเป็นวิรตีกลับยอมง่าย ๆ บางทีเอกวีร์ก็ไม่ค่อยเข้าใจตัวเองสักเท่าไร

ผนังด้านหนึ่งของร้านเป็นกระจกใสบานใหญ่ที่สามารถมองเข้าไปเห็นถึงภายในร้าน ร่างสูงเดินล้วงกระเป๋าเลียบด้านข้างของร้านมาสายตาสะดุดกับหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งนั่งอยู่ริมหน้าต่าง

วันนี้วิรตีไม่ได้สวมชุดสไตล์โบฮีเมียนเช่นวันแรกที่พบกัน ร่างบอบบางอยู่ในชุดเสื้อกล้ามสีขาวสวมทับด้วยเสื้อลายสกอตไม่ติดกระดุม กางเกงยีนสั้น รองเท้าผ้าใบ ผมยาวดัดลอนสีน้ำตาลอ่อนถูกรวบขึ้นเป็นทรงดังโงะ มองเผิน ๆ ดูอ่อนเยาว์ราวกับสาวน้อยวัยทีน

เด็กจัง...อย่างกับเด็กมัธยมปลายแน่ะ

กิริยาที่หญิงสาวหยิบแก้วกาแฟมาดื่มแล้วยิ้มบาง ๆ ขณะที่มือเล็กตักขนมเข้าปากก็ฮัมเพลงไปด้วย ทำให้เอกวีร์ยิ่งตระหนักว่าเขาตัดสินใจถูกต้องแล้ว เขาไม่ควรฝากความหวังเรื่องอมาริสาไว้กับเด็กยังไม่โต

เอ่อ...แล้วทำไมเขาต้องยิ้มตามเธอด้วยล่ะ

เอกวีร์กระแอมเบา ๆ เรียกสติ ดูเหมือนน้ำมันพรายที่อีกฝ่ายแอบดีดไว้จะออกฤทธิ์อีกแล้ว แค่แอบมองเธอไกล ๆ หัวใจก็เต้นตึ๊กตั๊กเสียอย่างนั้น ถ้าไม่ใช่ฤทธิ์น้ำมันพรายแล้วจะเป็นเพราะอะไรได้เล่า

ชายหนุ่มดึงสายตากลับมา ก่อนก้าวยาว ๆ ผลักประตูเข้าไปในร้าน ตรงดิ่งไปยืนเบื้องหน้าคนตัวเล็กกว่า กลิ่นหอมละมุนที่แทรกซึมเข้ามาในฆานประสาททำเขาคันคะเยอไปทั้งหัวใจ

ต้องเป็นเพราะฤทธิ์น้ำมันพรายแน่ ๆ!

“ชิลจังนะครับ”

“แน่นอนสิ ใครจะทำหน้าอย่างกับท้องผูกตลอดเวลาเหมือนคุณล่ะคะ คุณหมอ”

หญิงสาวทำปากยื่น แก้มที่พองออกนิด ๆ ช่างน่ารักจนเจ็บหัวใจ เอกวีร์ถูกโจมตีด้วยพลังงานไร้รูปเช่นที่เคยโดนในวันแรกที่พบกันจึงรีบหาทางลงให้ตนเอง

“ผมคิดว่าเราสองคนยังไม่สนิทกันมากพอที่คุณจะแซวผมแบบนี้ได้นะครับ คุณวิรตี”

เอกวีร์กลอกตามองเพดานเพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึกที่ไม่ควรมี จากนั้นร่างสูงจึงหย่อนก้นลงนั่งบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม

บ้าเอ๊ย ทำไมหัวใจเต้นแรงขนาดนี้วะ

“ถ้างั้นก็เข้าเรื่องเถอะค่ะ คุณนัดฉันมาวันนี้มีธุระอะไร”

“ไม่อ้อมค้อมนะครับ ผมไม่เชื่อว่าคุณจะดึงน้องทับทิมกลับมาได้ ไม่เชื่อตั้งแต่ที่คุณบอกว่าเธอทะลุมิติไปอยู่โลกอื่นแล้ว”

เอกวีร์เอ่ยด้วยท่าทีขึงขัง

เขาเป็นหมอ ทั้งชีวิตคลุกคลีอยู่กับกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ถึงแม้เรื่องที่แม่หมออินดี้คนนี้พูดมาจะอธิบายการหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยของอมาริสาได้พอดิบพอดีก็เถอะ แต่คนที่ใช้ชีวิตอยู่บนตรรกะและเหตุผลอย่างเขา ทำใจเชื่อที่เจ้าหล่อนพูดเรื่องคนทะลุมิติเป็นตุ-เป็นตะไม่ได้จริง ๆ ต่อให้ความฝันเมื่อหลายคืนก่อนจะเหมือนจริงอย่างน่าอัศจรรย์ เขาก็ยังทำใจให้เชื่อไม่ได้ว่าอมาริสาทะลุมิติไปอยู่อีกโลกหนึ่ง

“นั่นเป็นเรื่องของคุณ แค่แม่ของคุณหมอทับทิมเชื่อก็พอแล้วไม่ใช่เหรอคะ หรือคุณต้องการให้ฉันทำยังไงก็บอกมา เวลาฉันมีค่าไม่ต่างจากคุณหรอกนะคะ คุณหมอเอกวีร์”

วิรตียักไหล่ สีหน้าแววตาที่ดูกวนนิด ๆ ของคนตัวเล็กกว่าทำให้เอกวีร์นึกอยากยื่นมือไปบีบแก้มสักทีฐานมันเขี้ยว ไม่สิ...เขาไม่ควรคิดแบบนี้กับคนที่เพิ่งเจอกันเป็นครั้งที่สอง

เวรกรรม...ต้องทำยังไงถึงจะถอนฤทธิ์น้ำมันพรายนี่ได้นะ!

ไม่รู้โดนคุณไสยน้ำมันพรายจริงหรือเปล่า แต่คิดแบบนี้แล้วเอกวีร์ก็สบายใจ ครั้นจะถามอีกฝ่ายไปตรง ๆ ก็เกรงว่าจะไม่ได้ฟังความจริง โจรที่ไหนจะร้องบอกว่าตัวเองเพิ่งไปลักเงินชาวบ้านมาล่ะ แต่มองไปมองมา ท่าทีของแม่หมออินดี้ก็ไม่ได้ดูจะพิศวาสกันเท่าไร หรืออาการบ้า ๆ นี่จะมาจากความรู้สึกที่แท้จริงนะ

ช่างเถอะ ต่อไปไม่ต้องมาเจอแม่หมอคนนี้ก็คงไม่มีอะไรแล้ว... มั้ง

“ผมขอยกเลิกการว่าจ้างทั้งหมด รวมถึงพิธีดึงตัวน้องทับทิมกลับมาด้วย คุณคิดค่าเสียเวลามาได้เลย”

“ค่าตัวฉันไม่ใช่บาทสองบาทนะคะคุณหมอ คุณจะยอมควักเงินจ่ายโดยไม่ได้อะไรกลับไปจริงเหรอ”

“ครับ คุณแจ้งยอดมาได้เลย เดี๋ยวผมโอนให้”

เอกวีร์อยากไปจากตรงนี้เต็มแก่ เพราะยิ่งอยู่นานก็ยิ่งควบคุมความรู้สึกของตนไม่ได้ สายตาคอยแต่จะหันไปมองดวงหน้าจิ้มลิ้มของคนตัวเล็กที่นั่งฝั่งตรงข้ามอยู่เรื่อย จะเชื่อแล้วนะว่าโดนน้ำมันพราย

“ค่าปรึกษาชั่วโมงละห้าพันบาท คราวก่อนสองชั่วโมง คราวนี้คิดเหมา รวมที่เคยแชตคุยกันก็สามหมื่นห้าพันบาทค่ะ”

วิรตีคลี่ยิ้มหวาน หากเอกวีร์รู้ว่ามันคือรอยยิ้มเสแสร้ง แต่เขาอยากจบเรื่องนี้เพื่อจะได้ไม่ต้องมาเจอเธอให้ว้าวุ่นใจ ชายหนุ่มจึงควักสมาร์ตโฟนออกมาโอนเงินให้โดยไม่แย้งสักคำ

“ต้องส่งสลิปด้วยไหม”

“ไม่ต้องค่ะ ยอดเข้าแล้ว ขอบคุณนะคะคุณหมอ”

เจอรอยยิ้มนี้เข้าไป หัวใจของชายหนุ่มก็สั่นระรัว เอกวีร์ไม่รู้ว่าควรรับมือกับอาการนี้อย่างไรจึงลุกพรวดออกมาจากตรงนั้น ไม่ทันได้ร่ำลาอีกฝ่าย คิดอย่างเดียวว่าควรเอาตัวเองให้รอดก่อน

รถสปอร์ตคันเก่งจอดอยู่ริมฟุตพาท ชายหนุ่มเร่งแอร์เป่าใส่หน้าจนกระทั่งรู้สึกว่าอาการดีขึ้นแล้วจึงลองชะเง้อมองวิรตีที่ยังคงนั่งอยู่ริมหน้าต่าง เล่นโทรศัพท์มือถือสลับกับตักขนมกินอย่างสบายอารมณ์

ให้ตาย...เขามองว่ายายนั่นน่ารัก!

นี่มันผิดปกติเกินไป ถ้าไม่ใช่น้ำมันพรายก็ยาสั่งละวะ

เอกวีร์รีบเข้าโปรแกรมสืบค้นข้อมูลในสมาร์ตโฟน พิมพ์คีย์เวิร์ด ‘น้ำมันพราย’ เว้นวรรค ‘ยาสั่ง’ แล้ววรรคอีกทีว่า ‘วิธีแก้ไข’ แต่ยังไม่ทันได้อ่านคำตอบก็มีสายเข้ามา

“แสนรักอยู่เวร ตอนนี้กูไม่ได้อยู่กับน้อง”

“รู้ใจเพื่อนดีจังนะครับคุณชายวีร์” ปลายสายหัวเราะร่วน แต่กลับกระตุกต่อมหงุดหงิดของเอกวีร์เพราะยังมีเรื่องคาใจ “กูไม่ได้จะถามหาน้องแสน แค่จะชวนมึงไปกราบพระอาจารย์ด้วยกัน”

“ไว้คราวหน้าละกัน เวรวันก่อนเยินมาก กูอยากนอนชดเชย”

เอกวีร์สวนกลับโดยไม่จำเป็นต้องไตร่ตรอง ศาสนาในบัตรประชาชนเป็นพุทธก็จริง แต่เขาไม่ได้มีจิตใจใฝ่ธรรมะเหมือนนายแพทย์ถิรวัสส์เพื่อนสนิท ทุกครั้งที่เพื่อนชวนไปเข้าวัดฟังธรรมก็มักจะปฏิเสธร่ำไป

“เพื่อนเวร ปฏิเสธกูตลอด” น้ำเสียงถิรวัสส์บ่งบอกถึงความ

เอือมระอา “เห็นมึงทุกข์ กูเลยจะพาเข้าหาพระธรรม นี่กูหวังดีนะไอ้คุณชาย”

“กูรู้” เอกวีร์ทำเสียงเหนื่อยหน่าย “เรื่องน้องทับทิม กูทำใจได้ประมาณหนึ่งแล้ว มึงไม่ต้องห่วง”

“อืม แล้วแต่มึงเลยละกัน ถ้ามีอะไรให้กูช่วยก็บอกได้เสมอ”

ตอนแรกก็ว่าจะวางสาย แต่เอกวีร์กลับถามออกไป

“งั้นกูขอคำถามหนึ่ง ทัช มึงว่าคุณไสยพวกดีดน้ำมันพรายให้รักให้หลงนี่มันมีจริงไหมวะ”